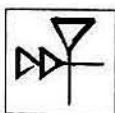

PROČ DINGIR

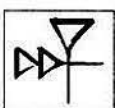
Některé starověké jazyky měly zajímavý zvyk, který spočíval v tom, že do psaného textu vkládaly tzv. ideogramy. Byly to značky, které předjímaly vlastnosti následného slova. A tak se např. v klinopisných textech

vkládal před každou věc ze dřeva (jako např. strom, ale i stůl nebo židli) znak pro dřevo. Před rybníky, řeky apod. se vkládal znak pro vodu atd. Podobně existoval i zvláštní znak, který se musel napsat před jméno jakékoli božské bytosti nebo boha. Této značce, upozorňující na božskost toho, co bude následovat, se většinou říká podle starého sumerského označení pro boha, DINGIR. Toto slovo je pak zároveň i pravděpodobně vůbec nejstarším označením pro božskou bytost, jaké známe.

Zajímavé je, že klínový znak, který se jako označení DINGIR používá, je ve skutečnosti obrázkem hvězdy, která představuje směr, k němuž člověk hledí a k němuž se upíná. Znak DINGIR se tak může pro nás

stát symbolem jistě nezanedbatelného rozměru lidství, který hledá něco, co ho přesahuje, na čem se může orientovat a k čemu může směřovat. Tato lidská touha nachází nejrozmanitější podoby v nejrozmanitějších kulturách a sociálních skupinách. A tak i v naší současné společnosti se setkáváme s desítkami nejrozmanitějších náboženských a pseudonáboženských skupin, jež jsou výrazem tohoto rozměru člověka.

Chtěli bychom se tedy rozhlížet kolem sebe, pozorovat tuto náboženskou scénu a zamýšlet nad tím, kdo nebo co je DINGIREM těch, kdo se k těmto skupinám hlásí, jak právě jejich DINGIR ovlivňuje jejich život a jaké

formy jejich cesta za tímto cílem nabývá. Časopis DINGIR by tak měl pomoci porozumět oblasti, která je od pradávna neodmyslitelnou součástí života lidstva, a přesto zůstává pro mnohé nezmapovanou krajinou.

tn

POZVÁNÍ

Pravidelná podzimní konference Společnosti pro studium sekt a nových náboženských směrů - tentokrát na téma „Scientologie“ se koná **6. listopadu 1998** v posluchárně Psychiatrické kliniky, Ke Karlovu 11, Praha 2. Další seminář je plánován na 4. 12.

Informace a kontakty: Společnost pro studium sekt a nových náboženských směrů, 110 00 Praha 1, Soukenická 15: čtvrtek 15,30 - 17,30; (02) 24 81 94 04; Brno, 602 00, Gorkého 2: pondělí 17,00 - 19,00; (05) 41 24 87 80; Centrum pro prevenci v oblasti náboženských sekt: Olomouc, 772 00, tř. 17. listopadu 43 (Y.M.C.A.): středa 17,00 - 20,00; (068) 522 19 44.

DINGIR

časopis o sektách, církvích a nových náboženských hnutích 3 / 1998
Vychází 24. září 1998.

Vydává Dingir, s. r. o., Jankovcova 31, 170 00 Praha 7, tel. / fax (02) 806 276, (adresa pro objednávky: P. O. Box 73, 170 04 Praha 7) ve spolupráci se Společností pro studium sekt a nových náboženských směrů.

Redaktor: PhDr. Zdeněk Vojtíšek. Redakční rada: Martina Dvořáková, Jiří Koubek, Jan Kotrč, doc. Tomáš Novotný, dr. Prokop Remeš, doc. Odilo I. Štampach.

Grafická úprava: Eva Hanušová. Tiskne PS Imprimatur, České Budějovice.

Cena: 39,- Kč

ISSN 1212-1371. Registrace: Ministerstvo kultury ČR 7943 z 30. 3. 1998.

PROPLOUT MEZI EXTRÉMY

REDAKCE

Každý, kdo hledá co možno neobjektivnější informace o těch náboženských hnutích, které nejsou vůči veřejnosti otevřené, se dříve či později ocitne mezi pověstnou Skyllou a Charibdou. Na jedné straně průlivu stojí skalisko naivity, s níž může považovat všechny propagační materiály a všechny obhajoby za naprosto spolehlivé a „od pramene“, na druhé straně je útes podezřivosti, přehnané kritičnosti a demonizace toho, co je ve skutečnosti daleko prostější.

Nesnadnost, s níž je možno proplout mezi těmito dvěma mytickými obludami, cítíme nejvíce v případě satanismu. Mlha, která se kolem tohoto jevu vznáší, je totiž záměrně ještě hustší proto, že satanismus se někdy pohybuje na okraji kriminálních činů a někdy snad dokonce i za ním. A tak není divu, že se v této mlze, patřičně opeřené štíplavým kouřem „zaručených“ zpráv neseriózních sdělovacích prostředků, můžeme jednoduše ztratit a podlehnout jednomu z výše jmenovaných extrémů.

Není zkrátka snadné nalézt tu pozici, kdy si budeme vědomi, že satanismus skutečně existuje i pravděpodobně v těch nejhorších formách, kdy však na druhé straně nepodlehne panice a nebudeme považovat za zločince každého nevyrovnaného člověka, který si osvojil silový přístup ke světu a zvolil si satanistický slovník. Pokoušíme se o takovou pozici v tomto čísle Dingiru.

Ilustrace na obálce se vztahují k těmto tématům:

1. Hnutí Sri Chinmoye - str. 6 (foto Jan Kotrč)	1	2
2. Požehnání Právých rodičů - Sun Myung Moona a jeho manželky Hak Ja Han - str. 8 - 9 (archiv)	3	4
3. Satanismus - obal desky Ozzyho Osbournea „Speak of the Devil“ - str. 10 - 17 (archiv)		
4. Satanismus - baphomet na zdi bytu Jiřího Valtra - str. 18 - 20 (foto Jan Kotrč)		

pro žádný nový časopis dnes není lehké najít si místo na trhu. Zdá se, že různých informací máme už spíš více než méně a že také většina z nás má v poslední době hlouběji do kapsy. Přesto se na nejrůznějších místech setkávám s velkým zájmem o Dingir a dnes již také se zklamáním, že se zájemci o jeho existenci nedozvěděli dříve. Obávají se pak, že starší čísla budou již zastaralá.

V redakci bychom se ovšem tomuto stárnutí časopisu chtěli bránit. Jako jednu z cest vidíme posílení ústředního tématu každého čísla. Chtěli bychom, aby tato témata byla zpracovávána natolik zásadně, že se k nim čtenář bude moci vrátit i po určité době. Téma „satanismus“ tedy najdete v tomto čísle na 11 stranách.

V třetím čísle časopisu DINGIR se setkáte také s několika novými autory. Úkolu stručně představit všechny u nás registrované náboženské společnosti se zhostil **dr. Libor Nekvinda**, který přednáší dějiny filozofie a religionistiku na Ústavu filozofie a společenských věd Vysoké školy pedagogické v Hradci Králové. V domácí rubrice se v našem časopise uvedl fyzik **RNDr. Stanislav Libovický**. Do zahraniční rubriky jsme převzali a mírně zkrátili studii **J. Isamu Yamamoto** (autora světoznámé knihy o Moonově hnutí „The Puppet Master“) z časopisu *Christian Research Journal* (duben - červen 1998). Článek přeložila Noemi Průšová. Na tématu se podílí článkem o satanské hudbě redaktor časopisu *Rock & Pop* **Mgr. Petr Korál**. Mezi recenzenty se zařadil profesor na katedře andragogiky Filozofické fakulty Univerzity Karlovy **Milan Nakonečný**.

Zdeněk Vojtěšek, redaktor

OBSAH

Jsem OK - Jsi OK (Prokop Remeš)	1
Registrované náboženské společnosti (Libor Nekvinda)	2
z domova	
JL- technologie (Stanislav Libovický)	5
Muž míru (Jiří Koubek)	6
Mimozemšťané hovoří (Jan Kotrč)	7
zahraničí	
Moon stále jinak (J. Isamu Yamamoto)	8
téma	
Kult uctívání ďábla (Prokop Remeš)	10
Satanská bible (Jiří Koubek)	14
Charles Manson (Tomáš Novotný)	15
Téměř zbytečné obavy ze satanovy hudby (Petr Korál)	16
rozhovor	
Malé děti nepožírám (Martina Dvořáková)	18
recenze	
Křesťanství a esoterika (Odilo I. Štampach)	21
Fanatismus (Milan Nakonečný)	21
Strategie Ducha? (Prokop Remeš)	22
práce studentů	
Scientologie v Čechách spíše neúspěšná (Jan Kotrč)	23
dopisy	

V závislosti na vlastním hodnocení a hodnocení světa kolem sebe rozlišuje transakční analýza čtyři základní životní postoje: Nejsem OK - Jsi OK, Nejsem OK - Nejsi OK, Jsem OK - Nejsi OK a Jsem OK - Jsi OK. Co se tím myslí?

Nejsem OK - Jsi OK představuje prvotní životní postoj dítěte. Dítě cítí, že samo si nedokáže zařídit OK pocity (najít se a přebalit) a zdrojem těchto pocitů je mu vždy péče a hlazení přicházející od ostatních („OK“) lidí. V dospělosti se s tímto postojem setkáváme ve formě sloganu: „Kdybych jen byl jako... (můj bohatý soused, sexuálně potentní kolega či slavná senátorka Benešová)“, který zastává většina dospělých lidí.

Jsou-li citová zranění, stav opuštění či nedostatek lásky dlouhodobějšího charakteru, mohou vést člověka k závěru, že svět není s to uspokojit jeho touhu po OK pocitech, že svět prostě není „OK“. Jde o pozici Nejsem OK - Nejsi OK a lidé s touto pozicí mají v pozdějším věku problémy s hledáním životního smyslu a náboženskou vírou, neboť postrádají základní životní pocit důvěry ke skutečnosti. Jejich životní motto „Svět je hnusný, nic nemá smysl“ může naopak někdy vyústit až ve škodolibou touhu dokazovat ostatním lidem, že nikdo není „OK“ („Ha, ha“).

U největších životních zranění, kdy lidé působením jiných lidí jsou těžce fyzicky i psychicky týráni, však mohou lidé objevit, jak vlastně „krásné“ je být sám. Z nedostatku vnějších „pohlazení“ si udělují pohlazení sami a přecházejí poznenáhlu do životní pozice Jsem OK - Nejsi OK. Neformulované, ale zastávané životní motto „Všichni jste debilové“ se v mírnějších stupních projevuje pouhou provokativní ironií a arogancí. V extrémních projevech však vytváří lidi bez skrupulí, kteří nikdy nelitují toho, co udělali, a kteří jsou přesvědčeni, že at dělají cokoliv, oni jsou „OK“. Z psychologického hlediska je zřejmé, že konzistentní ideologii tohoto životního postoje představuje satanismus, i když nejilustrativněji se s tímto pohledem setkáváme u mnohých současných politiků.

Je třeba si uvědomit, že životní postoj Jsem OK - Nejsi OK nepramení ve skutečnosti v síle, ale ve slabosti. Každého, kdo si vezme do ruky Satanskou bibli, upoutá LaVeyova panická hrůza z pokoření, strach, aby nebyl považován za slabocha. Ale opravdově silný člověk se přece nebojí. Pohled do nitra člověka hlásající ideologii arogance a síly pak často ukáže, že tento životní postoj není projevem skutečné síly, ale jen gestem zoufalého člověka, který nedokáže vydržet vlastní slabost.

Thomas Harris píše, že tragédie pro lidi s životním postojem Jsem OK - Nejsi OK spočívá v tom, že se po celý život odmítají podívat pravdě do očí. Nejsou schopni objektivně posoudit vlastní spoluúčast na tom, s čím se v životě setkávají. Je to vždy chyba těch druhých. Kolem sebe si vytvářejí zástup „slabochů“, kteří je obdivují a vydatně chválí, ale oni jimi v hloubi duše pohrdají. Ve skutečnosti žijí extrémně sami jako LaVey, který hrával ve své vile po nocích na klavír figurínám.

Psychoterapeutický směr transakční analýzy tvrdí, že opravdově silný člověk je „OK“, protože ví, že je silný. Může si dovolit projít prohrou i pokořením a nerozpadne se mu jeho vnitřní svět. Uznává, že je osobností, ale ví, že bez druhých není v plnosti člověkem a fajn se cítí právě v důsledku ostatních lidí. Jde o pozici Jsem OK - Jsi OK a pro každého z nás platí, že jen ta je zdravá a tvoří obsah pravé a perspektivní duchovnosti.

REGISTROVANÉ CÍRKVE A NÁBOŽENSKÉ SPOLEČNOSTI V ČR

LIBOR NEKVINDA

Svoboda náboženského života v České republice je zaručena ústavou a Listinou práv a svobod. Z náboženských organizací, které jsou činné na území ČR, jich 21 bylo k 1. 7. 1998 registrováno na odboru církví Ministerstva kultury ČR. O podmínkách registrace a o dalších zákonech, které činnost registrovaných církví a náboženských společností upravují, psal Dingir 1 / 1998 na str. 4 - 7. V ČR jsou zastoupeny všechny tři hlavní křesťanské proudy - katolicismus, pravoslavlí a protestantismus, z mimokřesťanských směrů u nás působí Federace židovských obcí v České republice (judaismus). Největší členskou základnu u nás mají Církev římskokatolická (4,021 mil.) a Českobratrská církev evangelická (204 tis.); údaje se vztahují k 3. 3. 1991, kdy proběhlo poslední sčítání obyvatelstva. Mezi 21 společnostmi jsou nejpočetněji zastoupeny protestantské denominace.

Následující přehled je sestaven abecedně podle oficiálního registrovaného názvu organizace.

Apoštolská církev v České republice

Protestantská církev sdružující část křesťanů letničního hnutí. Na území dnešní ČR působil náboženský spolek letničního směru od roku 1908, v padesátých letech komunistický režim znemožnil jeho veřejnou činnost, od 60. let probíhaly snahy o legalizaci, od ledna 1989 činnost povolena i na českém území. Tato církev neliturgického typu se opírá výhradně o autoritu bible, důraz je kladen na znovuzrození (tj. obrácení dospělého člověka), křest Duchem svatým, zvláštní působení Ducha svatého v podobě prorokování, uzdravování, modliteb v neznámých jazycích apod. a život v poslušnosti vůči Bohu. Velký význam je přikládán osobní duchovní zkušenosti. Duchovně výchovná činnost se provádí podle zásad prvokřesťanské praxe z doby apoštolů. Členy církve se stávají zásadně dospělí. Základní organizační jednotkou je sbor, nejvyšším orgánem je církevní konference.

Bratrská jednota baptistů

Protestantská církev reformačního typu, která zdůrazňuje vedle křtu (řec. baptisma) na základě osobního vyznání víry i závažnost bible pro křesťanskou praxi. Hlásí se k tradici anabaptismu (radikální reformace 16. st.), Jednoty bratrské a učení P. Chelického. Baptismus pronikal do českých zemí od 2. pol. 19. st. prostřednictvím angloamerických misí. V r. 1919 se u nás konala 1. celostátní konference baptistických sborů. Baptisté věří ve všeobecné kněžství, tzn. že každý člen má právo i povinnost vydávat svědectví o své víře. Neuznávají spasitelnou moc svátostí, křest a večeře Páně jsou však významnými akty. Základní organizační jednotkou jsou samostatné a svéprávné sbory, nejvyšším orgánem je konference sborů.

Církev adventistů sedmého dne

Církev protestantského typu s některými výraznými věroučnými zvláštnostmi: svěcení soboty, křest na základě víry, přísná pravidla střídmosti (resp. péče o zdravý životní způsob), očekávání brzkého skutečného, viditelného druhého příchodu Spasitele. Odmítá posvátnou tradici, přijímá učení o boží Trojici a o Ježíši Kristu ve shodě s ostatními církvemi. Lidská duše v pojetí adventismu není nesmrtelná. Křest a večeře Páně zde nemají charakter svátostí, ale obřadů. Neuznává žádné křesťanské svátky kromě svátku „sedmého dne v týdnu“, tzn. soboty. První zmínky o adventismu v Čechách jsou z r. 1892, první sbor byl založen v Praze r. 1902. CASD byla uznána v r. 1951, po následném zrušení

pak opět uznána v r. 1956. Základní jednotkou je sbor, nejvyšším orgánem je ústřední konference.

Církev bratrská

Protestantská (reformační) denominace, která navazuje na kalvinismus a probuzenecké hnutí v anglosaských zemích v 19. st. Původně Svobodná církev reformovaná (zal. 1880), od r. 1919 Jednota českobratrská, od r. 1968 Církev bratrská. Důraz je kladen na svobodně zvolenou příslušnost k církvi, věřící se mají stát svědky své víry. Za jednu z nejdůležitějších oblastí je považován manželský a rodinný život, spojený s křesťanskou výchovou dětí. Církev uznává dvě svátosti - křest (udělovaný dětem i do-

Církev a náboženské společnosti

České právo užívá tohoto složeného výrazu. Prakticky dále nerozlišuje církve a náboženské společnosti. Výraz „náboženská společnost“ je obecný. Je to seskupení lidí vyznávajících stejné náboženství. (Viz podrobněji článek *Co je co?*, Dingir 1/1998, str. 1). Křesťanské náboženské společnosti pro sebe užívají názvu *církev*, který je vžit, a proto ho zákon uvádí. Právo státu ale nechce rozhodovat, co je a co není církev. Označení církev samy pro sebe výjimečně užívají některé náboženské společnosti, které se samy nehlasí ke křesťanství, u nás např. (neregistrovaná) Církev sjednocení, a dále některé atypické společnosti, které přijímají z tradičního křesťanství pouze některé prvky, např. mormoni, tedy Církev Ježíše Krista Svatých Posledních dnů. Svědkové Jehovovi se hlásí podle svého pojetí ke křesťanství, nepokládají se však za církev nebo za jednu z církví. Existuje okruh církví, které se samy i navzájem za církve považují. V tom či onom smyslu se považují za konkrétní projevy jediné církve Kristovy. Snaží se překonávat mezi sebou dosavadní překážky a přiblížit se plnému vzájemnému uznání a sdílení. Toto dílo se označuje jako *ekumenické hnutí*. S větší či menší intenzitou se ho účastní církve, které jsou řádnými či mimořádnými členy nebo pozorovateli v Ekumenické radě církví ČR.

Některá společenství, která mají ráz křesťanských církví (třeba s jistými zvláštnostmi) stojí z různých důvodů stranou ekumenických aktivit, z registrovaných Novoapoštolská církev (pokládá se za jedinou pravou církev současnosti) a Křesťanské sbory (pokládají seskupování křesťanských sborů do církví či denominací za zbytečné a škodlivé).

Odilo Ivan Štampach

spělým) a večeři Páně (pod obojí způsobou). Základní organizační jednotkou je sbor, nejvyšším orgánem je celocírkevní konference.

Církev československá husitská

Křesťanská církev, jejíž liturgie byla vytvořena s použitím prvků různých tradic. Teologicky se vyvíjela od liberalismu a modernismu k postojům bližším tradičnímu křesťanství, spíše v jeho protestantské podobě. Vznikla v ČSR v r. 1920 odštěpením radikálního reformního křídla římskokatolického duchovenstva. Do r. 1971 působila pod názvem Církev československá. Uznává sedm svátostí (některé jsou však odlišně vykládány od pojetí katolického), večeře Páně je vysluhována (pod obojí způsobou) při nedělní bohoslužbě. Za nejvyšší normu učení a života je pokládán duch Kristův. Kněží (muži i ženy) nejsou vázáni celibátem. CČSH neuctívá svaté, Marie je ctěna, ale ne uctívána. Základní jednotkou je náboženská obec, nejvyšším orgánem je sněm. V čele diecéze je volený biskup, nejvyšším celocírkevním činitelem je patriarcha.

Církev Ježíše Krista Svatých posledních dnů (mormoni)

Název je odvozen od jména údajného amerického historika Mormona z 5. st. Mormoni se chápou jako společenství, které se neodštěpilo, ale pokračuje z přímého božího podnětu. Bibli nepovažují za úplné a dokončené boží slovo, zdůrazňují nutnost nových zjevení, která také popisují ve svých knihách. Odmítají nauku o boží Trojici. Manželé mohou uzavřít věčný sňatek v naději na vstup do tzv. třetího (nejvyššího) nebe, kde by se sami mohli stát bohy a plodit duchovní bytosti, jejichž nositeli by mohla být těla obyvatel různých planet. Křest a zpečetění manželství na věčnost jsou určeny nejen pro živé, ale i pro mrtvé. V ČR byli mormoni registrováni v r. 1990, v českých zemích však působí již od r. 1929.

Církev řeckokatolická

Samostatná součást katolické církve, používající východní (byzantský) obřad, součást skupiny tzv. uniatských církví, které vznikaly po východním schismatu (r. 1054). Církev uznává primát římského papeže, obřad však praktikuje byzantsko-slovanský, při obřadech se užívá staroslověnštiny, tj. staré církevní slovanštiny, nebo slovenštiny, výjimečně i češtiny. Věrouka je totožná s církví římskokatolickou. Je uznáváno sedm svátostí a dále svátostiny, jako je svěcení a žehnání. Církev mimořádně zdůrazňuje úctu ke svatým Cyrilu

a Metodějovi. Liturgie je bohatá na symboliku. Biskupové a ovdovělí kněží jsou vázáni celibátem. První farnost na českém území byla zřízena r. 1933. V r. 1950 byla církev postavena mimo zákon a věřící úředně prohlášeni za pravoslavné. Činnost církve byla obnovena v r. 1968. Základní jednotkou je farnost, nejvyšším organizačním útvarem v ČR je apoštolský exarchát pro řeckokatolíky.

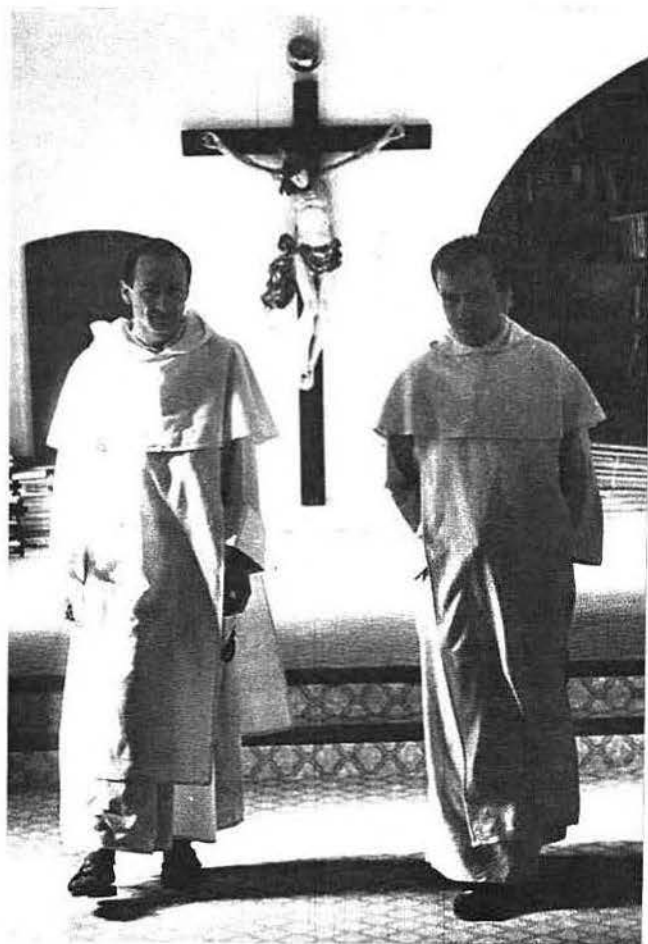
Církev

římskokatolická

Katolická církev západního (římského) obřadu. Jedná se o nejpočetnější a nejvlivnější křesťanský směr. Jádrem učení je - jako u jiných církví - nauka o narození, životě, smrti, vzkříšení a nanebevstoupení Ježíše Krista a současně nauka o jeho soupodstatnosti s Bohem - Otcem. Základním věroučným pramenem je bible jako střed a vrchol tradice (zachycené též v dílech patristických autorů). Víru oficiálně vyjadřují koncily a papežové. Základem kultu je sedm svátostí (křest, biřmování, eucharistie, smíření, svátost nemocných, svěcení kněží, manželství) a dále svátostiny (např. vymítání zlých duchů, žehnání různých předmětů apod.). Klíčovou pozici zaujímá svátost eucharistie, při níž je podle víry katolické církve skutečně přítomen Kristus, jeho tělo a krev, pod znameními chleba a vína. Na rozdíl od pravosláví katolicismus učí, že Duch svatý vychází jak od Otce, tak i od Syna. Dále mj. učí o věčné blaženosti a věčném zavržení a o očišťování duší zemřelých na prahu věčné blaženosti. Biskupům a kněžím je uložen celibát, spolu s nimi působí ženatí i svobodní jáhni. Nejmenší organizační jednotkou je farnost, v čele katolické hierarchie stojí papež. V ČR existují 2 církevní provincie (česká a moravská) a 8 biskupství.

Českokatolická církev evangelická

Protestantská církev unionovaného směru. Vznikla v r. 1918 na území Čech a Moravy

*Nejpočetnější církev u nás tvoří římská katolici.
Foto archiv.*

sloučením evangelických sborů luterského (augsburského) a dnes převládajícího kalvinistického (reformovaného) vyznání. Uznává dvě svátosti - křest a večeři Páně. Církev není chápána jako nutná podmínka spásy, duchovenstvo (muži i ženy) není chápáno jako prostředník mezi člověkem a Bohem. Původní striktní Kalvínovo učení o absolutní predestinaci je oslabeno. Významnou podobou činnosti jsou bohoslužebná shromáždění. Základní jednotkou je farní sbor, nejvyšším orgánem je synod.

Evangelická církev augsburského vyznání v České republice

Protestantská církev luterského typu, jejímž věroučným základem je Lutherova nauka vyjádřená v Augsburském vyznání z r. 1530. Bible je jediným pramenem víry, spasení se děje pouhou vírou, je uznáván věroučný článek o boží Trojici, Marie není předmětem modliteb, nejsou uctívány ostatky, kněz není chápán jako prostředník mezi člověkem a Bohem, jsou vysluhovány dvě svátosti - křest a večeře Páně. Církev představuje jediný sbor v Praze, sdružující především Slovaky luterského vyznání žijící v Praze.

Evangelická církev metodistická

Protestantská denominace vycházející ze světového metodismu (vznik v 18. st. v prostředí anglikánské církve). Jedinou autoritou a směrnicí života i víry je bible, která má být systematicky a metodicky zkoumaná. Důraz je kladen na vyznavačství s výraznými emotivními prvky, každý věřící se má aktivně účastnit evangelizace. Uznávány jsou dvě svátosti - křest a večeře Páně, pokřtěni mohou být děti i dospělí. Členství ve farním sboru se naplňuje složením členského slibu. V ČR byla ECM založena v r. 1921.

Federace židovských obcí v České republice

Jediný reprezentant jiného než křesťanského světového náboženství, registrovaný v ČR. Principiálním věroučným východiskem je text Tóry (pět knih Mojžíšových). Bůh (Jahve) je v monoteistickém pojetí judaismu stvořitel a udržovatel, má personální charakter, dává zákony a určuje míru dobra a zla. Kontakt mezi Bohem a člověkem je bezprostřední. Vztah mezi lidmi a k Bohu reguluje Desatero a další stovky zásad, nutných pro plnohodnotné naplňování židovství. Významným pramenem morálky a práva je Talmud. Judaismus žije v očekávání příchodu Mesiáše. V židovství není hierarchie, v čele náboženské obce stojí její předseda, obci slouží rabín jako učitel, kazatel a soudce.

Jednota bratrská

Protestantská náboženská organizace (Unitas fratrum, Moravian Church), která se pokládá za nejstarší reformační církev. Proklamuje přímou návaznost na původní jednotu českých bratří, založenou roku 1457, s tím, že se obnovila r. 1870 v Sasku. Je věroučně blízka Českobratrské církvi evangelické, resp. luterství. Uznává dvě svátosti - křest a večeři Páně (pod obojí způsobou). Členové drží modlitební stráž za obec a za svět. Základní jednotkou je místní sbor. Sbory Jednoty v ČR tvoří provincii v čele s voleným biskupem a úzkou radou, spolu s provinciemi jinde ve světě tvoří světovou Jednotu bratrskou (Unitas fratrum).

Křesťanské sbory

Protestantská denominace (hnutí otevřených bratří), součást tzv. svobodného protestantismu. Původem irské hnutí z r. 1825. Navazuje na reformaci, odmítá posvátnou tradici, uznává zásadu všeobecného kněžství (každý pokřtěný muž může kázat a vést bohoslužby), nepokládá za potřebné, aby se sbory věřících v Krista sdružovaly do zvlášť-

ních církví či denominací. Vedle křtu je praktikována i večeře Páně. Na našem území působí od počátku 20. století.

Luterská evangelická církev augsburského vyznání v České republice

Protestantská luterská církev působící ve Slezsku, která vznikla v r. 1991 vydělením ze Slezské evangelické církve a. v., věroučně viz popis Evangelické církve a. v. v ČR. Registrována r. 1995.

Náboženská společnost českých unitářů

Hnutí se zformovalo v Evropě v 16. - 17. století. Volně navazovala na reformaci, ale na rozdíl od křesťanských církví odmítá nauku o boží Trojici, pokládá Ježíše za pouhého člověka, nepřijímá ani nauku o zmrtvýchvstání Ježíše, o prvotním hříchu, o panenství Marie, o vykoupení a o všech svátostech. Členové nejsou vázáni žádným vyznáním víry. Čeští unitáři patří k proudu univerzalistů, kteří spojují prvky křesťanství a jiných náboženství. Základní jednotkou je místní náboženská obec, nejvyšším orgánem je valné shromáždění.

Náboženská společnost Svědkové Jehovovi

Původně spolek Badatelů bible (zal. r. 1880 v USA), nynější název od r. 1931. Boha Jehovahu chápou jako stvořitele. Členové jsou povoláni zvěstovat boží pravdy. V poslední bitvě u hory Armagedon má zahynout celé lidstvo kromě Svědků. Neuznávají nauku o boží Trojici ani svátosti. Odmítají úctu ke státním symbolům, volit, vykonávat vojenskou povinnost (podle svědků Jehovových pro to není biblický podklad), nesvětit žádný den odpočinku, nesmí přijmout transfúzi krve (transfúze je považována za biblický zákaz jedení krve). U nás působí od r. 1907. Základní jednotkou je sbor, národní ústředí se nazývá odbočka, světové ústředí je v Brooklynu (USA). Registrována r. 1993.

Novoapoštolská církev v České republice

Křesťanská denominace řazená buď k protestantismu probuzeneckého směru nebo nepřesně ke katolicismu neřímského typu. Snaží se o návaznost na první (apoštolskou) církev se silným důrazem na druhý příchod Kristův. Uznává tři svátosti - křest, večeři Páně a svaté zpečetění. Věřící jsou přesvědčeni, že Ježíš posílá a ještě posílá své apoštoly, kteří jeho jménem učí a křtí. Na našem území působí od 2. pol. 19. století. Základní jednotkou je sbor, v čele církve na celém světě je kmenový apoštol, různá území spravují z jeho pověření obvodní apoštolo-

Duchovenské služby různých stupňů se konají při zaměstnání.

Pravoslavná církev v českých zemích

K rozdělení na dnešní pravoslavnou a katolickou církev došlo r. 1054. Věřoučně i organizačně vychází z apoštolské tradice raného křesťanství, základní články víry jsou shrnuty v nikajsko-konstantinopolském vyznání. Podle pravoslavného učení vychází Duch svatý pouze od Boha - Otce, nikoliv též od Boha - Syna jako v katolicismu či protestantismu. Pravosláví neuznává primát římského papeže, uznává sedm svátostí, ctí bohorodičku, světce, anděly, relikvie. Pravoslavní mají převážně ženaté duchovenstvo, část kněží jsou mnichy a žijí v celibátu, z nich se vybírají biskupové. Jednotlivé místní církve jsou samostatné (autokefální). Základní jednotkou je církevní obec (farnost), vyššími územními celky jsou protopresbyteráty a eparchie. V českých zemích jsou dvě eparchie v čele s biskupy, biskup pražské eparchie má titul metropolita a je nejvyšším představitelem této církve.

Slezská církev evangelická augsburského vyznání

Křesťanská církev luterského typu působící ve východní části našeho Slezska, na Těšínsku, pod tímto názvem od r. 1948 (od r. 1918 jako Augsburská evangelická církev). Věrouka - viz Evangelická církev a. v. v ČR. Jako bohoslužebný jazyk se používá čeština a polština. Po rozkolu v r. 1991 se z této církve vydělila Luterská evangelická církev a. v.

Starokatolická církev v České republice

Menší církevní společenství podobné Římskokatolické církvi. Vzniklo odštěpením z ní po 1. vatikánském koncilu (1870). Uznává čestný primát římského papeže, nikoli dogma o jeho neomylnosti, odmítá praxi odpustků, pěst a celibát kněží je dobrovolný. Některé starokatolické církve poskytují kněžské svěcení ženám. Praktikuje sedm svátostí. V našem prostředí vznikla v r. 1874 a hlásí se k husitské staroutravistické tradici a čtyřem pražským artikulům. Základní jednotkou je obec (farnost), synod volí synodní radu a biskupa, který je nejvyšším představitelem zdejší Starokatolické církve. Starokatolické církve jsou sdruženy v Utrechtské unii a jejich biskupové v Mezinárodní biskupské konferenci.

JL - TECHNOLOGIE

STANISLAV LIBOVICKÝ

Okultní časopis Regenerace již pět let tiskne na své titulní stránce znak LJ. Od jisté doby znak doplňují slova JOINT LINE. Podle Regenerace pan Jiří Lang z firmy Libena v Berouně aktivuje tento znak na obálce tak, že má léčivé účinky. Regenerace také otiskla poděkování čtenářů za jejich vyléčení, když se na obálce Regenerace vyspali. Kdo nechce na Regeneraci lehat, může si zakoupit dálkově aktivované léčebné stimulatory tvaru telefonních karet v ceně od 500 do 24 tis. Kč a trvale je nosit zavěšené na krku.

Hospodářské noviny 8. července 1996 uveřejnily článek místopředsedy Českého komitétu pro vědecké řízení (ČKVŘ) ing. Roberta Trošky, podle nějž má JL-technologie famózní účinky nejen na zdraví, ale i na produktivitu práce. Poradcem ČKVŘ ve věci JL-technologie je majitel firmy FYZAP Praha, docent experimentální fyziky RNDr. Ivo Chudáček, DrSc. Evropská rada řízení CECIOS JL-technologie nazvala technologii pro třetí tisíciletí a Evropská unie v rámci projektu COST 224 finančně podporuje její výzkum ve firmě FYZAP. Pro propagaci JL-technologie Česká televize přinesla již tři samostatné pořady. V pořadu redaktorky Regenerace Mgr. Zuzany Paulusové z letošního 4. května například veřejnoprávní televize upozornila na možnost pomocí JL-stimulatorů zlepšovat chod motorů automobilů.

Co to je ta JL-technologie? Pan Jiří Lang z důvodu obchodního tajemství zásadně odmítá předvést své zařízení, jež je schopno shromažďovat záračnou energii a vysílat ji „ve formě hologramu“ (?) z Berouna do stimulatorů po celém světě. Proto se musíme spolehnout na výklad dr. Chudáčka, jenž o JL-technologii přednášel 6. 11. 1996 ve Fyzikálním ústavu AV za přítomnosti několika desítek význačných českých fyziků, pana Langa a dalších osob.

Od dr. Chudáčka jsme se dozvěděli, že když se čtyři stejně dlouhé tyčky postaví do pyramidy, začne se v prostoru mezi nimi shromažďovat cosi, co on sám nazývá ódem, ale jiní kosmickou energií, orgónem i jinak. Vedle firmy FYZAP prodává pyramidu několik dalších firem. V šedesátých letech je pro broušení čepelek vyráběla Mechanika Praha. V Dingiru již byla zmínka o tom, co dovedou pyramidu firmy Rosa plus, i o panu Prokešovi, jenž na své zahradě staví několikametrovou

pyramidu pro léčení více pacientů najednou. Firma FYZAP ale vyzkoumala, že když se vynechá podstava pyramidy, stane se účinným celý prostor pod ní, takže je možno např. pro hromadnou stimulaci všech zaměstnanců v tovární hale zavěsit pyramidu pod strop. S tímto typem pyramid je dr. Chudáček na snímku z mezinárodního veletrhu Harmonie v roce 1996.

FYZAP dále svým výzkumem zjistil, že je možno léčivé vlastnosti ódu přenášet z pyramidy do dálky pomocí rezonance. V tom případě se vezmou dva identické předměty, například JL-stimulatory nebo znak tištěný na obálce Regenerace, jeden z nich se dá do pyramidy a na vzdálený předmět se po instalaci antény již energie nebo vlastnosti předmětu umístěného v pyramidě samovolně přenesou. Na přednášce ve Fyzikálním ústavu dr. Chudáček tuto rezonanci předváděl prakticky. Vzal dva identické tiskopisy, jeden vložil do pyramidy a s druhým odešel na konec posluchárny. V ruce zároveň držel siderické kyvadélko, jež bylo v klidu. Když jeho pomocník zasunul do pyramidy anténu, v tomto případě to byla dřevěná špejle, kyvadélko v ruce dr. Chudáčka se rozkývalo. Když byla špejle z pyramidy vyňata, kyvadélko v ruce dr. Chudáčka se zastavilo.

JL-technologie je podle dr. Chudáčka pouze vylepšením pyramidálního principu. Vedle léčení lidí umožňuje JL-technologie například vysílat na homeopatickém principu proti biologickým škůdcům pouhé vlastnosti insekticidů. Předseda Akademie věd profesor R. Zahradník v rozhlasovém Meteoru upozornil, že „významné české úřady“ na podnět ze zahraničí zneužívají nesmyslně tuto technologii k léčení lesů od Křivoklátska po Krkonoše. Přístroj Radionar firmy FYZAP zase umožňuje pomocí zpětné rezonance nalézat předměty tak, že se do zařízení vloží jejich fotografie či obrázek a kyvadélko v ruce senzibila se rozkývá, když k přístroji připojená roura míří směrem k hledanému předmětu, například k ukradenému autu. Na žádost české armády dr. Chudáček prý úspěšně předvedl Radionar k dálkové detekci letadel místo drahého zařízení Tamara. V pořadu Vědec volá UFO, vysílaném ČT Ion 16. 9., při údajně úspěšném navazování kontaktu s mimozemšťany vkládal dr. Chudáček do zařízení typu JL kresby létajících talířů.

Dr. Chudáček a jeho pyramidy. Foto archiv.

Jak tedy posoudit JL-technologie? Věda nezná negativní důkazy. To znamená, že nemůže dokázat, že něco neexistuje. Bylo by tedy nevědecké prohlásit například, že JL-technologie je šarlatánský podvod nebo „ptákovina“. Na druhé straně by mělo být morální povinností toho, kdo něco tvrdí, prokázat, že se nemýlí, nebo že dokonce vědomě nelže. Pak by věda mohla svým kritickým pohledem lidem pomoci, aby se sami svobodně rozhodli, čemu hodlají věřit.

Svou přednášku ve Fyzikálním ústavu ukončil dr. Chudáček slovy, že „je otevřen všem otázkám a námitkám“. Když ale v následující diskusi přišly věcné otázky přítomných fyziků, ohrazoval se například takto: „Já jsem přišel a chci odejít odtud jako váš přítel. Jo? Ale samozřejmě nemusí tomu tak být!“ Takový postoj věcnou diskusi mezi vědci a zastánci okultismu znemožňuje.

A tak nebylo prodiskutováno, proč se dr. Chudáčkovi kývalo v ruce kyvadélko, což byl jediný jím předložený důkaz o existenci ódu, nebo zda to, že někoho přestanou bolet záda po vyspání se na Regeneraci, není způsobeno pouze psychickým vlivem.

Není možno nic namítnout proti zlepšování zdravotního stavu vlivem silné víry, ale považuji za nemravné prodat rodičům pro naději ve vyléčení dítěte neúčinný stimulator za 24 tis. Kč. A tomu, že je možno pomocí JL-technologie zlepšit chod motoru nebo nalézt ukradené auto, uvěřit nemohu.

MUŽ MÍRU

JIŘÍ KOUBEK

17. října tohoto roku se v německém Lipsku uskutečnil „Mírový koncert“ údajně jednoho z nejgeniálnějších hudebníků současnosti. Vystoupí na něm muž, který složil více než třináct tisíc písní a hraje na několik hudebních nástrojů. I přes svůj již vyšší věk je aktivním sportovcem a na jeho počest se po celém světě každoročně koná mnoho maratonů a jiných sportovních akcí.

Pokud se tento člověk zrovna nevěnuje své vášni - cestování po světě a fotografování se po boku známých osobností veřejného a společenského života - tráví svůj volný čas meditováním, skládáním básní a malováním. Jeho vášní je malování mírových holubiček, jejichž počet údajně dosahuje více než dva miliony. S jeho následovníky se můžeme setkat i u nás. Nosí bílé sportovní oblečení, při zvláštních příležitostech jsou dívky oblečeny ve slavnostním sárí a v rukou drží květiny. Při rozhovoru se neustále usmívají a hrdě mluví o božských schopnostech svého vůdce, který se jmenuje Sri Chinmoy.

Československo, Československo,
světovou pozornost přitahuješ,
sebezdokonalení vyžaduješ.
Hloubku hudby srdce vlastníš,
vrchol života poezie v tobě vyrostl.
Text jedné ze Sri Chinmoyových písní

Tento muž, téměř již sedmdesátiletý, naši zemi navštívil několikrát. Krátce po revoluci byl touto zemí natolik okouzlen, že o ní složil i píseň. Tato a mnohé další skladby zazněly na podzim roku 1995 v pražské Sportovní hale během koncertu. Pozvánky na tuto hudební akci se objevily mnoho měsíců předem v podobě barevných plakátů, kterými byla naše země doslova zaplavena. Při příležitosti této hudební produkce, jež se konala na počest 50. výročí založení OSN, se organizátoři pokusili upoutat snahou o vyhlášení Prahy za Hlavní město míru (Sri Chinmoy Peace Capital). S touto nabídkou se obrátili na pražský magistrát, byli však - na rozdíl např. od hlavního města Kanady Ottawa - odmítnuti. Tento pokus a množství plakátů ovšem Sri Chinmoye zviditelnily natolik, že na jeho koncert přijelo až patnáct

tisíc lidí z celé republiky.

Přestože byl vstup na koncert zdarma, bylo třeba si dopředu rezervovat místa a objednat si vstupenky. Vzhledem k tomu, že u vchodu do Sportovní haly nestáli žádní kontrolori, objevily se dohady, proč se vstupenky musely písemně objednávat. Asi nebyli daleko od pravdy ti, kteří se domnívali, že objednávky sloužily k vytvoření databáze účastníků, na jejichž adresy pak mohli následovníci guru Sri Chinmoye posílat pozvánky na další akce.

Ty se konají nejčastěji v Praze a v Brně. Přijíždějí Sri Chinmoyovi žáci, kteří během večera seznámí přichozí s výjimečným životem a posláním Sri Chinmoye a recitují některé z mnoha tisíců jeho básní. Sbor dívek zpívá v sanskrtu či angličtině písně, které opěvují jejich velkého učitele Sri Chinmoye. Během těchto setkání se též promítají diapozitivy - guru zepředu, guru z profilu, guru při meditaci, guru běžící, guru hrající a zpívající, guru kreslící, guru, guru, guru.

Po každém takovém večeru účastníci obdrží pozvání na několikátý denní kurs medi-

Sri Chinmoyovi pražští žáci uspořádali 28. 3. přednášku pětadvacetileté Tirthy Voelcknerové z Mnichova. Byla doplněna zpěvem Mistrových písní. Zpívalo 11 dívek včetně přednášející (na snímku vpravo). Tirthy Voelcknerová při přednášce zmínila, že Sri Chinmoy dokončil sérii básní „27 000 květin aspirace“ a začal novou sérii „77 000 stromů služby“. Foto

tace, při němž jsou zájemci zasvěcováni do učení Sri Chinmoye, a stávají se tak následovníky velkého Mistra. Dostávají nová jména, která názorně demonstrují jejich rozchod se světem, z něhož vyšli. Studují literaturu Mistra, meditují před jeho obrazem a hovoří s ním. Guru je duchovně provází na každém kroku. Ke správnému následování též patří řada předpisů, týkajících se intimního života a životosprávy.

Mnozí následovníci tvrdí, že jim jde o boha, nikoli samotného Sri Chinmoye. Ten má být pouze prostředníkem, duchovním učitelem. Ovšem nekritické uctívání tohoto duchovního učitele vzbuzuje otázku, zda tomu tak skutečně je.

11 novoročních slibů Sri Chinmoy Centra - Praha pro rok 1998

01 Do konce r. 1998 dosáhneme počtu 77 dobrých žáků. * 02 Hlavním projektem, na kterém budeme usilovně pracovat, je vyhlášení Prahy za Sri Chinmoy Peace Capital v roce 1998. * 03 „Runners are Smilers“ proměníme ve skutečný, pravidelný a oblíbený závod pro žáky a veřejnost. * 04 Naše Centrum dá všechny síly do uspořádání prvního krásného 6ti a 12ti hodinového maratonu a prvního jedinečného 24hodinového závodu ve Stromovce pro veřejnost. Termíny 6.6.1998 + 10.10.1998. * 05 Chceme překonat dosavadní rekord - pokusíme se dosáhnout 150ti členného běžeckého týmu na Pražském maratonu. * 06 Vynaložíme veškeré úsilí, abychom získali prostředky na zachování současného Centra. Vytvoříme novou joy-aktivitu: pravidelné sobotní společné nesobecké práce v Centru pro získání síly peněz. * 07 Obnovíme a budeme udržovat společné večere po každé nedělní meditaci. * 08 Před každou Centre-meditací se naučíme jednu novou píseň. Zpěváci, kteří se naučí by heart 30 vybraných písní za měsíc, budou mít na konci měsíce zvláštní vystoupení. * 09 Naučíme se nabízet svou vnitřní aspiraci a inspiraci ostatním - po každé centre-meditaci budeme mít 5-10 minut „sharing inspiration“, krátké čtení nebo přednášení básní, které si připraví vždy někdo jiný. * 10 Pro dubnové a srpnové slavnosti již opravdu připravíme dobré cirkusové vystoupení. * 11 Pražské Centrum budeme udržovat v takovém stavu a vnitřní a vnější čistotě, aby tam kdykoli mohl přijet guru. *Z interního materiálu*

MIMOZEMŠTANÉ HOVOŘÍ

JAN KOTRČ

V kongresovém sále zlínského hotelu Moskva se 11. července sešlo na dvě stovky lidí. Z vyvýšeného pódia k nim promlouvá šestatřicetiletý ing. Ivo Benda, jenž býval kontrolorem kvality ve Škodě Mladá Boleslav, ale dal nedávno výpověď, aby se mohl na plný úvazek věnovat rozhovorům s mimozemšťany. Tímto se ostatně zabývá i na své zlínské přednášce a jeho projev je pro některé posluchače ohromující.

„Planeta Země je ohrožena negativním chováním lidí, které způsobuje hrubé vibrace!“ vysvětluje zasvěceně Benda. Podle něj hrubé vibrace vytváří četba knih o negativních mimozemšťanech, zabíjení jiných zvířat a rostlin, sledování politiky, klení, pití velkého množství alkoholu apod. Podle Benda je planeta Země myslící a citlivá bytost, která na vysokou přítomnost těchto vibrací zareaguje radikální přírodní katastrofou, během níž pevniny klesnou na mořské dno, přivalí se kilometrová vlna a na hladinu se vynoří pevniny nové. Od takové katastrofy již ostatně Benda a okruh jeho blízkých podle jeho vlastních slov Zemi nejednou uchránil, a to díky pomoci hodných vesmírných lidí, s nimiž komunikuje a kteří čekají, aby mohli zachránit jednu pětinu lidstva, jež splní jejich přísná jemnovibrační kritéria.

„Existují dvě velké evakuační flotily, Karného a Izákova, což jsou speciální flotily pro evakuaci lidí, pokud katastrofa přijde. Karného flotila přiletěla z galaxie v Andromedě, které je vzdálena 2,3 milionu světelných let...“ odříkává Benda mechanickým monotónním hlasem. Zachránění budou odvezeni na planetu Jupiter. „České země byly vybrány vesmírnými lidmi jako místo, kde

žijí lidé s nejvyšší duchovní úrovní na této planetě. Nevedli totiž proti nikomu válku... Mají velice kvalitní a vyspělou kulturu... Například Babička Boženy Němcové je vysoce ceněna.“ Tyto informace dojaly dvě ženy natolik, že začaly vzlykat. A proč je v zájmu vesmírných lidí naše záchrana? „Země je a vždycky bude důležitou součástí vesmíru... Vesmírní lidé pracují pro našeho stvořitele a touží nám umožnit, abychom ho také poznali... naše technologie je proti tě jejich pouhým šrotem... Všechno dělají z lásky k nám, lidem.“ A aby nebylo pochyb o tom, že jsou informace autentické, přidává Benda i detaily o vzhledu vesmírných lodí, způsobu oblékání mimozemšťanů, o jejich jídelních návycích... Přednáška pokračuje a lidé v sále fascinovaně poslouchají.

Mezi materiály na stolku u vchodu je i spis s názvem *Rozhovory s poučením od mých přátel z vesmíru*, jehož převážné části je autorem Benda sám. Spisek obsahuje množství zpráv, které touží mimozemšťané předat lidstvu jeho prostřednictvím. Hned v úvodu se píše, že obsah byl korigován samotnými vesmírnými lidmi, aby nedošlo ke zkreslení. Benda tvrdí, že text přečetlo již půl miliardy lidí na celém světě, což je jistě úctyhodné číslo, vezmeme-li v úvahu, že je dílo šířeno výhradně xerokopii, jak posluchače informuje Benda o pár minut později. Na otázku, kdo knihu přeložil do tolika jazyků, odpovídá, že emigranti, a když se ptám na jména, vzpomene si na dvě.

Toto ale není nejkřiklavější moment. Celá předkládaná Bendova doktrína postrádá vnitřní konzistenci. V přednášce například zazní, že na planetách vesmírných lidí nejsou ne-

Kontaktér Benda ve Zlíně. Foto Jan Kotrč.

moci, a proto ani nemocnice, jelikož jsou ve fyziologickém vývoji daleko před námi. Na str. 93 jeho spisu nicméně stojí: „*Také obyvatelé vyspělých planet mohou onemocnět...*“ a na str. 94 Benda píše, že mimozemšťané vlastní špičkově vybavené nemocnice, kde „*má každý pro sebe zařízení samostatný pokoj, vybavený lékařskými přístroji, připomínající však spíše komfortně zařízení pokoj v běžném bytě...*“

Planetu Zemi Benda prezentuje jako myslící a citlivou bytost, která se prostřednictvím katastrofy očistí od hrubých vibrací, jimiž trpí. Základní podmínkou pro záchranu lidí je očistit se od hrubých vibrací (které jsou produkovány např. zabíjením jiných bytostí), protože hodní mimozemšťané jsou pouze jemnovibrační. Navzdory tomu však za pár minut neváhá prohlásit, že pokud by hodným vesmírným lidem připadal vývoj lidstva na naší planetě nebezpečný, raději Zemi zničí i se všemi obyvateli. „*Vám nejde o fakta! Zajímají vás nepodstatné věci!*“ křičí na mě pan Vincenc Remeš, jeden z Bendových obdivovatelů, jenž zaplatil pronájem hotelového sálu. Odvážil jsem se totiž na tyto rozpory veřejně poukázat.

Na to, že člověka hlásajícího bizarní a logice odporující doktrínu následuje tolik lidí a slepě jí věří, jsme si v naší společnosti již zvykli. Alarmující však je, že věkový průměr následovníků je - jak se zdá - v nepřímé úměrnosti s iracionalitou předkládaných „pravd“. Velkou část na Bendově přednášce totiž tvořili mladí ve věku kolem 20 let. ■

Rozhovory s poučením od mých přátel z vesmíru

... 115. Část sdělení 8. (Přijal Ivo Benda). 11. 10. 1997 18:50 - 20:07 hodin

„Milý Ivo,

Přijmi ode mne srdečný pozdrav, to tě zdravím já, **Aštar**, velitel Velké flotily vesmírných lodí ze stanice **Share**, a přeji ti hodně úspěchů v tvé záslužné práci s těmi „Rozhovory“.

Nyní se lidstvo nachází na důležitém předělu, kdy se bude dít velká změna, a to tak, jak jsem uvedl dříve, tedy dojde k duchovnímu třídění lidí na této planetě Zemi, neboť vibrace hrubých úrovní dosáhly takové intenzity, že zasahují a ohrožují okolní naše civilizace na dalších planetách ve vesmíru a to nelze dopustit. Tato změna proběhne naráz, a bude to změna úplná, takže lidé s vysokým kmitočtem, vibrací, budou při této události vyzvednuti ve svých tělech na naše vesmírné lodě a po zásadní očistě planety Země pak vráceni zpět, ale pod novou vládou, vládou Vysoké rady ...“

Z publikace Miloslavy Drskové a Ivo Benda

„Rozhovory s poučením od mých přátel z vesmíru“. V redakci neupraveno.

MOON STÁLE JINAK

J. ISAMU YAMAMOTO

Sun Myung Moon, zakladatel Církve sjednocení a samozvaný mesiáš z Koreje, se nepřestává tvářit kysele. A kdo by mu to zazlívá? Tisk ho stále představuje jako náboženského šaška. Po pětadvaceti letech jeho působení v Severní Americe jeho učení přijala pouze hrstka Američanů. Křesťané ho stále odmítají uvítat jako mesiáše, a to ani navzdory všem finančním prostředkům, které do nich vložil. Některé jeho děti veřejně dokázaly, že zdaleka nejsou dokonalými anděly. Než nám začne být tohoto „Pána druhého adventu“ (jak se sám nazývá) líto, měli bychom si připomenout, že je multimilionářem, který ovládá víru stovek tisíc lidí po celém světě.

Moon si stále nařká na své neúspěchy. Není divu, že tráví mnoho času ve své usedlosti v Uruguayi a stěžuje si na Američany, že jsou hloupí, líní a zlí.⁽¹⁾ Co tedy Moon dělá, aby napravil svou pošramocenou reputaci? Je posedlý tím, aby ho lidé uznávali, a stále touží po uskutečnění svého slavného snu z mládí. Snaží se pořízovat čím dál dražší face lifting (plastická operace, vypínající kůži obličeje, aby vypadala mladší) jako každý zralý sedmdesátník, který oplývá peněží na rozhazování. Chce budit dojem určitého kulturního významu spíše než náboženské tajemnosti a fasádou jeho hnutí už napříště nemá ani tak být honba za novými členy jeho náboženství jako spíše důstojná organizace na podporu rodiny.

Moonovská mánie

Zdá se, média se Moonovi a jeho organizaci věnují pouze tehdy, když to vypadá, že dělá

něco mimořádného. Například nejvíce reportéři sledovali velkorysý svatební obřad uvděný pod názvem „Požehnání 97“, který se konal 29. listopadu na stadionu Roberta F. Kennedyho ve Washingtonu. Na tomto setkání Moon požehnal 28 tis. párům, z nichž většina manželské sliby obnovovala a jen 2 500 párů bylo oddáno poprvé. Tento obřad završil týden uměleckých, vědeckých a sportovních aktivit, který členové církve sjednocení nazývají „Světový festival kultury a sportu III.“

Oficiálním sponzorem tohoto festivalu byla „Federace rodin za mír ve světě“, kterou Moon založil v roce 1996. Podle vedoucích z kruhů Moonova hnutí je cílem této organizace, aby propagací tradičních a biblických hodnot rodiny bylo dosaženo „světového míru skrze ideální rodiny“. Některé členové Církve sjednocení, jako například W. Farley Jones, prezident Federace, prohlašuje, že

tato organizace je „nástupcem“⁽²⁾ Církve sjednocení.

Tato změna zaměření od Církve sjednocení směrem k Federaci rodin za mír ve světě úspěšně přitáhla pozornost prominentních politických vůdců a známých osobností k veřejným aktivitám hnutí a také přitáhla více pozornosti medií. Federace žen za mír ve světě, což je sesterská organizace Federace rodin za mír ve světě, zaplatila bývalému prezidentovi Georgi Bushovi a jeho ženě Barbarě kolem milionu dolarů, aby promluvili o hodnotě rodiny na několika Moonových akcích ve Spojených státech a Asii. George Bush, Gerald Ford, Jack Kemp a další uznávané osobnosti oslovili konference sponzorované Moonem v domnění, že utužují konzervativní názory na rodinu, a často bez vědomí toho, že podporují Moonovu teologii.

Nicméně Moonovy svatební obřady jsou pastvou pro novináře, kteří se důkladně vysmívají nejenom jim, ale i Moonovým svazkům s vysoce postavenými konzervativními politiky a baviči. Zástupci Církve sjednocení i sám Moon často prohlašují, že americký tisk vedl nelibostnou kampaň proti Moonovi a jeho hnutí. Jsou dokonce přesvědčeni, že toto pronásledování vedlo k jeho nespravedlivému třináctiměsíčnímu uvěznění v danburské federální věznici kvůli daňovým únikům v letech 1984 - 85. Někteří z Moonových následovníků přiznávají, že Církev sjednocení si koupila v roce 1982 list *Washington Times*, aby prezentoval Moona a jeho politický konzervatismus v lepším světle.

Z knihy „Boží Princip - výklad“

Tuto základní knihu Moonova hnutí s podtitulem „Výklad“ vydalo Společenství Ducha svatého pro sjednocení světového křesťanství ve vydavatelství Ideál 1998. Pod názvem Společenství Ducha svatého pro sjednocení světového křesťanství (s nímž Moon začínal svou kariéru náboženského vůdce) vystupuje nyní „celosvětově zrušená“ Církev sjednocení. (red.)

...Rozdílné interpretace těchto symbolických a metaforických biblických veršů nevyhnutelně vedly k rozdělení křesťanství na denominace. Křesťanství můžeme sjednotit pouze s pomocí nové pravdy, která nabídne jasná vysvětlení.

Tuto nejvyšší pravdu, která nám dává život, však nelze odhalit pouhým důkladným zkoumáním svatých Písem, nebo učených textů, ani vymyslet lidským rozumem. V knize Zjevení je psáno: „Je třeba, abys znovu prorokoval proti mnoha národům, kmenům, jazykům i králům.“ (Zj 10:11) Tato pravda musí přijít jako zjevení od Boha.

Když se čas naplnil, Bůh poslal na zem jednoho člověka, aby vyřešil základní problémy lidského života a univerza. Tento člověk se jmenuje Sun Myung Moon. Po několik desetiletí putoval duchovním světem tak rozsáhlým, že to překračuje hranice naší představivosti. Při hledání pravdy kráčet bolestnou cestou potřísněnou krví, procházel utrpením, které si pamatuje jen Bůh sám. Protože pochopil, že nejvyšší pravdu, která spasí lidstvo, nemůže nikdo najít, aniž by nejprve prošel těmi nejkřutějšími zkouškami, sám bojoval proti milionům dáblů v duchovním i fyzickém světě a zvítězil nad nimi. Díky důvěrnému duchovnímu spojení s Bohem a setkáním s Ježíšem a mnoha svatými v ráji vynesl na světlo světa všechna tajemství nebes.

Úvod, str. 11

V čase završení lidských dějin budou satanova i Boží strana bojovat, dokud nezískají vládu nad světem. Proto stojí demokratický a komunistický svět proti sobě. Z tohoto důvodu bylo nezbytné, aby došlo ke světovým válkám, které měly tyto dva světy nejprve rozdělit a pak sjednotit. Z hlediska prozívatelnosti bylo účelem první a druhé světové války rozdělit svět na komunistický a demokratický. Poté však musí dojít ještě k jedné válce, která dosáhne jejich sjednocení. Tímto konfliktem je třetí světová válka. Třetí světová válka je nevyhnutelná; existují však dva možné způsoby, jak se v ní bude bojovat. Jedním způsobem ... je ozbrojený konflikt. ... Druhým způsobem je výlučně vnitřní ideologický konflikt bez vypuknutí ozbrojeného střetu.

5. kapitola: Období přípravy na Druhý příchod Mesiáše, str. 357.

Navzdory stížnostem zástupců Církve sjednocení, že si americký tisk vzal Moona na mušku kvůli jeho asijskému původu, kvůli jeho konzervatismu nebo proto, že je křesťanský vůdce, novináři ho nadále buď ignorují nebo pokračují v reportážích o neštěstích v jeho rodině, problémech jeho církve nebo si všímají bizarnosti jeho veřejných vystoupení. Takováto neúcta k pánu druhého adventu posiluje jeho přesvědčení, že je významným božím mučedníkem.

Řekni, kde ti moonisté jsou ...

V sedmdesátých letech představovala média členy Církve sjednocení jako moonisty, jejichž počet v Severní Americe narůstal geometrickou řadou až do desítek tisíců. Získávali lidi na každé větší univerzitě, prodávali květiny na mnoha nárožích a tisk a rozhlas s nimi denně přinášely rozhovory. Většina lidí si uvědomovala, že jejich členská základna ve Spojených státech se poměrně slušně rozrostla.

Když v 80. a 90. letech křesťanství i sekulární novináři nechali Moonovo hnutí téměř bez povšimnutí, jejich počet se značně snížil. Frederick Sontag, profesor religionistiky na pomonské univerzitě, který se Moonovým hnutím zabývá od 70. let, komentoval situaci takto: „Jejich čas ve Spojených státech vypršel.“⁽³⁾

Pravdou však je, že Církev sjednocení a ostatní Moonovy organizace nikdy nezískaly do svých řad mnoho Američanů. I když vedení Církve sjednocení tvrdí, že má ve Spojených státech 50 tis. členů, skutečný počet členů je spíše blíže třem tisícům⁽⁴⁾. Mnoho moonistů v Americe ve skutečnosti pochází z Koreje nebo Japonska, což jsou jediné dvě země, ve kterých byl Moon úspěšný ve vytvoření rozsáhlé základny následovníků. Na vrcholu slávy tohoto hnutí se počet členů ve Spojených státech pohyboval mezi deseti a patnácti tisíci. Nicméně bývalý představitel Církve sjednocení odhadl, že z počtu členů získaných v době největšího nárůstu v letech 1972-75 zůstalo pouze 10 procent.⁽⁵⁾

Mnoho členů Církve sjednocení bylo Moonem zklamáno jednak kvůli jeho rodinným problémům a také proto, že církevní standard potopily svatební obřady - „nejdůležitější svátost“ v Církvi sjednocení.⁽⁶⁾ Ron Paquette byl prezidentem Manhattanských centrálních ateliérů (nahrávacích studií ve vlastnictví Církve sjednocení). Tento muž vzpomíná takto: „Když jsem se připojil k Církvi sjednocení, musel být člověk rovných sedm let členem, aby byl hoden manželství.

Byla to skutečně posvátná událost, která měla očistit vaše děti od hříchu. Pro to jsme se obětovali. Proto každý strávil tři a půl roku sháněním financí (fund - raising) a tři a půl roku nábořem nových členů (witnessing). Dneska oslovují lidi na parkovišti u Caldoru (sít obchodů ve východní části USA) a rovnou je zapisují pro požehnání.“⁽⁷⁾

Aby rostly počty párů účastníků se svatebních obřadů, musel Moon činit takové kompromisy, jaké popisuje Paquette. Každá akce musí být grandióznější než předchozí, aby svým následovníkům i nevěřícím dokázal, že stále zamýšlí spasit svět jako Mesiáš.

Přesto je Moon jistě otráven, že musel porušit vlastní principy, aby dosáhl cíle, který si vytyčil. Není překvapující, že nedává vinu za malý počet následovníků v Americe sobě ani organizaci, ale viní samotné Američany. Když Moon přijel do USA, vkládal do této země velké naděje. Prohlásil, že Bůh požehná světu prostřednictvím Ameriky. Nyní Spojené státy odsuzuje jako ztracený národ a zaměřuje se na nemorálnost, kterou vidí v jejich společnosti. Říká, že Amerika je příliš zkompromitovaná, než aby se obrátila k Bohu a uvítala ho jako Pána druhého adventu.

Slabosti rodiny

Jedna z věcí, které se Moona určitě dotkly velice citelně, jsou jeho děti. Páteří jeho učení je, že coby Mesiáš vytvořil dokonalou rodinu s dětmi bez hříchu. Skrze děti pak má Bůh požehnat všem ostatním rodinám. Skutečnost, že se jeho děti projeví velice „lidsky“, je šokujícím zpochybněním této víry.

Nejvíce problémů svým rodičům způsobil Moonův nejstarší syn Hyo Jin, jemuž je něco přes třicet. Moon svého syna oženil, aby se stal jeho nástupcem, ale Hyo Jinovo chování se zásadně lišilo od jeho předpokladů. Protože manželství a rodina jsou základními kameny učení Církve sjednocení a ústředním bodem Moonova úkolu „sjednotit všechny křesťanské denominace“, bylo pro mnohé z bývalých Moonových následovníků šokující, že Hyo Jinovo manželství s Nansook skončilo skandálem.

Nansook dokonce obvinila Hyo Jina, že ji bil a „schovával se v hlavní ložnici. Někdy hodiny, jindy celé dny. Pil alkohol, užíval kokain a díval se na pornografické filmy“. Toto uvedla v přísedním prohlášení v roce 1995 v Massachusetts.⁽⁸⁾ Není divu, že to Hyo Jin a hodnostáři Církve sjednocení popírají. Nedá se však popřít, že se Hyo Jin léčil kvůli závislosti v centrech Betty Ford a Hanley Hazelden na Floridě.

Vrásky na čele Sun Myung Moona.
Foto archiv.

Moon nemá problémy jen se svým nejstarším synem. Sunjin, jedna z jeho dcer, se nejen odloučila od manžela, ale dokonce si změnila jméno. A co je ještě horší, nejmladší Moonova dcera Unjin se dokonce dostala do ostrého konfliktu se svým otcem a veřejně vyjádřila pochyby o jeho víře.

Takové turbulence v Moonově rodině jsou pro členy jeho církve více než hrozné, protože žádné z jeho dětí nemá charisma ani postavení v řadách hnutí, aby mohlo převzít Moonovu roli. Moon však k tomuto problému říká: „Stále povedu církev z duchovního světa.“⁽¹⁰⁾

Navzdory tomuto sebevědomému prohlášení a finančnímu impériu, s jehož pomocí se snaží vytvořit a podporovat tuto sebevědomost i ve svých následovnících, žádná kosmetická změna nezakryje poskvřenost jeho rodiny a teologie, které hyzdí jeho image a podřívá jeho touhu být Pánem druhého adventu.

- 1 Viz Marc Fisher and Jeff Leen, „Stymied in U. S., Moon's Church Sounds a Retreat“, Washington Post, 24. 11. 1997
- 2 Ibid.
- 3 Ibid.
- 4 Ibid.
- 5 Ibid.
- 6 Laurie Goodstein, „35 000 Couples Are invited to a Blessing by Rev. Moon“, The New York Times, 28. 11. 1997
- 7 Fisher a Leen
- 8 Caryle Murphy, „Blessing 97: Moon's Church Adapts, Endures“, Washington Post, 19. 11. 97
- 9 Fisher a Leen „Stymied“
- 10 Ibid.

KULT UCTÍVAČŮ ĎÁBLA

PROKOP REMEŠ, FOTO JAN KOTRČ A ARCHIV

Satanismus není sekta, není to organizace s jednotnou strukturou. Satanismus je hnutí, jehož jednotlivé skupiny vznikají a zanikají bez jakýchkoliv vazeb na předcházející. Podstatou tohoto hnutí je vzpoura, která užívá symbolu křesťanského „vzdoroboha“. Projevy satanismu leží na pomezí náboženství, psychopatologie a patologie sociální, ale jeho obrysy jsou tak rozmlžené, že není často jasné, které konkrétní jevy k němu vlastně řadit.

Podle etymologie slova satan (hebrejsky nepřítel, žalobce, odpůrce) představuje satanismus hnutí nepřátel křesťanského Boha. Zjednodušeně řečeno: satanismus = anti-křesťanství. Protest proti křesťanství může být ovšem trojího druhu: Může být protestem proti většinovému náboženství, protestem proti morálce, která na tomto náboženství stojí, případně protestem proti hodnotám křesťanské civilizace jako takové. Podle těchto tří aspektů se formulují tři základní proudy satanismu.

Satanismus jako antináboženství

Nejstarší formu satanismu představuje satanismus náboženský. Jeho kořeny vycházejí z pohanství a během středověku se projevoval jako jeden z inspiračních zdrojů lidového čarodějnictví. Tehdy se formoval jako hnutí vzpoury proti krutým sociálním podmínkám,

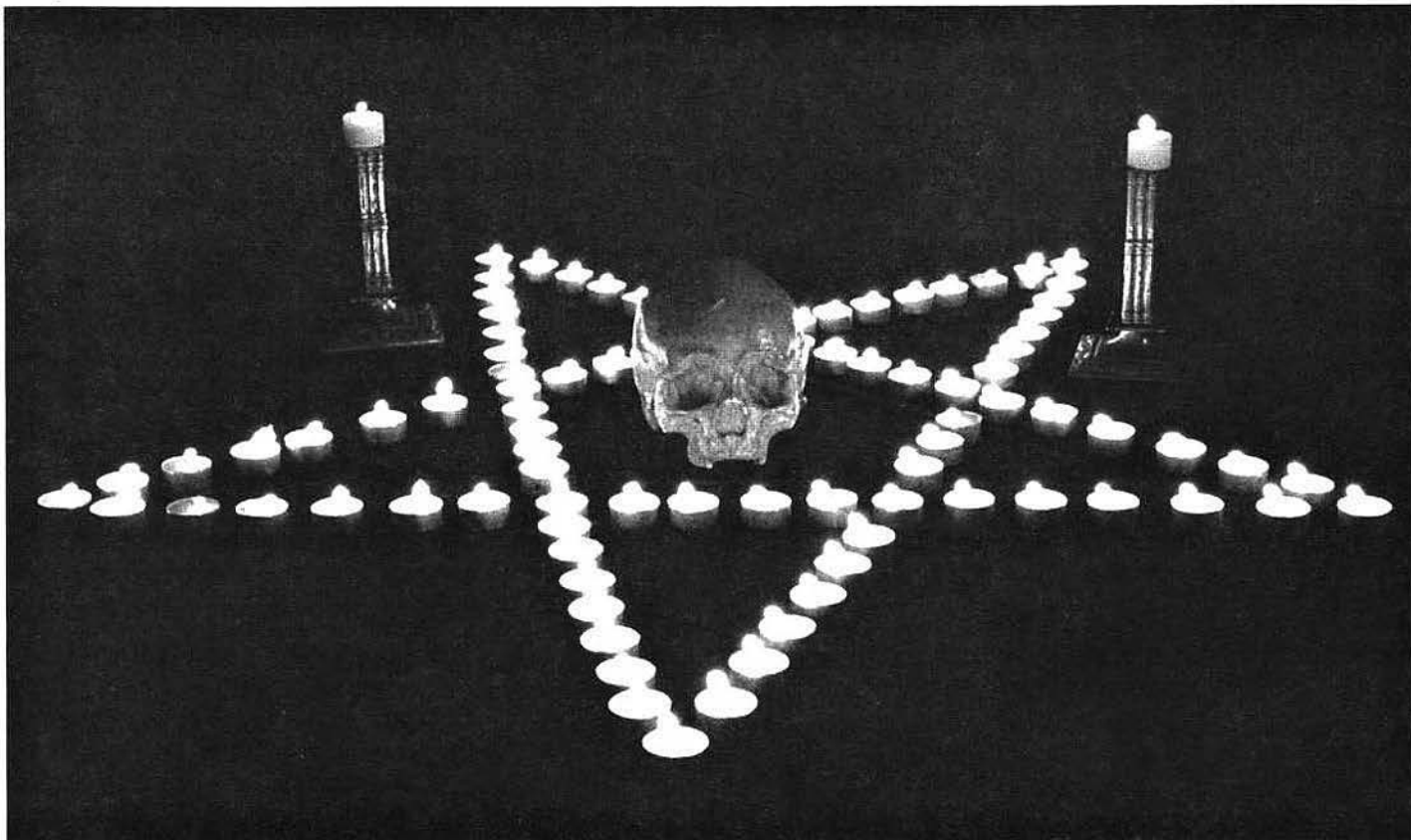
jako výron nenávisti proti všemu, co reprezentovalo daný společenský řád. Ze zachovalých zpráv je zřejmé (pokud nejde jen o tragickou paranoidní fantazii v myslích inkvizitorů), že tito satanisté uctívali Satana jako reálně existující duchovní bytost. Při shromážděních na opuštěných a zpustlých místech, tzv. sabatech, ho vzývali orgiastickými rituály a věřili, že jim na toto vzývání odpovídá, dává jim sílu a vede je v nejrůznějších životních situacích.

Dějiny satanismu jako intelektuálské ideologie začínají ovšem až v 17. století. Zvláště v západní Evropě šlo o dobu nastupujícího společenského marasmu a dekadence, dobu úpadku náboženské víry a jejího nahrazování magií a pověrou. Ve Francii té doby zorganizovala Kateřina Deshayesová, pařížská čarodějka, rozsáhlé spiknutí, jehož cílem bylo udržet pro markýzu de Monte-

span, milenkou Ludvíka XIV., trvalou přízeň krále. K tomuto účelu bylo slouženo několik mší lásky, při nichž nahé tělo paní Montepan sloužilo jako oltář a odpadlý kněz abbé Guibourg na něm obětoval živé dítě. Z jeho krve se vyráběly hostie, které pak byly tajně předkládány králi. Když se vše prozradilo, bylo zatčeno 367 osob, vesměs vysoce postavených lidí dvora, sedmdesát čtyř z nich bylo odsouzeno a Deshayesová sama byla v roce 1680 upálena.

Nelze pochybovat, že abbé Guibourg, paní Montepan i Kateřina Deshayesová věřili v reálnou existenci Satana. Rituální mše vykonávali za magickým účelem a o jeho účinnosti byli podle všeho přesvědčeni. Jak však upadala náboženská víra, začaly se satanistické aktivity stávat stále více a více hříčkou k pobavení, přitahující sadomasochisty či jiné sexuální devianty, jejichž hlavním motivem nebyla magie, ale sexuální orgie, které byly s těmito obřady spojovány. Tak tomu bylo počátkem 18. století v anglickém Hellfire Club (Klubu pekelného ohně), kde se pod vedením sira Francise Dashwooda konaly pro společenskou smetánku karnevalové obřady, jejichž jediným nepochybným účelem byl masový sex.

Deviantní sex smíchaný s prvky zednářského učení hrál ústřední roli i v magické koncepci největšího satanisty 20. století, Angličana Aleistera Crowleyho (1875 - 1947). Crowley sám se považoval spíše za

Tajemství, noc, svíčky, pentagram.

Antikrista, mága a „Bestii 666“ než za uctívání dábla. Přesto jeho spisy ovlivnily vývoj soudobého satanismu více než kterékoliv jiné. Crowley tvrdil, že v roce 1904 byl ve stavu transu navštíven andělem Aiwassem, který mu nadiktoval evangelium pro tuto dobu: Knihu zákona - Liber legis. Její základní myšlenkou měl být tzv. thelemický zákon (řec. thelema = vůle): „Dělej, co chceš, to ať je tvůj celý zákon“.

V roce 1920 se Crowley s malou skupinkou následovníků odstěhoval na Sicílii, kde založil Opatství Thelema, aby odtud šířil své nové „evangelium“ do celého světa. V roce 1921 přiměl kozla, aby se pářil s jeho stálou družkou Leah Hirsigovou, ale šíření nového náboženství po světě přesto selhalo. Navíc, když jeden člen „opatství“ zemřel, protože během magického rituálu vypil krev nemocné kočky, Mussoliniho úředníci skupinu z Itálie vyhnali.

V roce 1912 byl Crowley uveden do hermetického řádu O. T. O. (Ordo Templi Orientis - Řád východního chrámu) a po několika letech se stal hlavou jeho britské organizace. O. T. O. mělo několik odboček po celém světě a jednou z nich byla i tzv. Thelemická církev v Kalifornii. V jejím čele stál odborník na raketové motory Jack Parsons. Thelemická církev se stala slavnou, když se Parsons pokoušel přivést z hvězdných sfér dolů na zem „Měsíční dítě“ a vtělit je do dělohy žijící ženy. První tři březnové dny roku 1946 prováděl raketový vědec pohlavní styk s jednou svojí obdivovatelkou („Babylonskou děvkou“) a pomocí zařívání se jí pokoušel přivést do jiného stavu. Když se mu to nezdařilo, uprchla mu kandidátka na výše zmíněnou děvku s deseti tisíci dolary v kapse a se spisovatelem sci-fi Ronem Hubbardem, který dělal sexuálně vyčerpanému mágovi pomocníka.

„Úplně šílim, když se musím dívat na blbost takových klacků,“ napsal o tomto pokusu Crowley představitelům O. T. O. v USA. Sám Parsons byl roztrhán výbuchem ve své podzemní chemické laboratoři v Pasadeně roku 1952 a zhruba v té době si druhý z těchto „klacků“ Hubbard založil vlastní vysoce prosperující náboženskou organizaci - Scientologickou církev.

Pravopisná poznámka

Ve slově „satan“ píšeme velké S jen tehdy, je-li zřejmé, že se jedná o označení osoby. Název „Církev Satanova“ ponecháváme v podobě, kterou zvolili její čeští příslušníci.

Satanismus a policejní praxe

Odpovídá mjr. JUDr. Jiří Dvořáček z Policejního prezidia

Jaké zkušenosti má naše policie se satanismem?

Satanismus policii zajímá jen tehdy, pokud je s ním spojena trestná činnost. A z tohoto hlediska je satanismus v médiích prezentován nadneseně, protože policie dosud nezjistila ani nešetřila případ orgií, při nichž by docházelo k lidským obětem. Máme ovšem případy, kdy jednání jednotlivých satanistů naplňovalo některou ze skutkových podstat trestného činu - nejčastěji krádeže (např. urny na hřbitově), poškozování cizí věci (převrácené pomníky, zdevastované hroby) či výtržnictví. V tomto roce byly devastovány hřbitovy v Praze na Olšanech, na Novojičínsku a v Čelákovicih. Na Novojičínsku policie zadržela čtyři pachatele, z nichž jeden (23) tvrdí, že se satanismem zabývá od svých 16 let. Doma měl neurované poměry, dostala se mu do ruky literatura o satanismu, ze začátku provozoval prý doma nějaké obřady, potom chodil do přírody, používal obrácený kříž, kohoutí krev, apod. Když se mu nepodařilo Satana vyvolat, přitvrdil tím, že na hřbitově vybíral urny. Údajně se mu Satan zjevil a rozkázal, že má ničit křesťanské hroby. Společně s dalšími třemi pachateli se pak na hřbitovech dopouštěl trestné činnosti. Zjevením Satana se obhájoval sedmatřicetiletý pachatel dvojnásobné vraždy, odsouzený letos k odnětí svobody v délce 24 let ve věznici se zpřísněnou ostrahou. Na svoji obhajobu uvedl, že „obcova se satanem a síla zla a zmaru nad ním měly zhoubnou moc.“ Je ovšem otázka, zda se nejedná o účelovou obhajobu. Podobně vypovídal i pachatel, který se dopustil pohlavního zneužívání a ohrožování mravní výchovy mládeže. Satanistický exhibicionismus se projevil asi před čtyřmi lety v Ostravě, kde za asistence policie pochodovali satanisté v červených a černých sutanách. Veřejný a legální satanismus u nás představuje pan Jiří Valter a Církev Satanova.

Na Českolipsku se našel oltář s kosterními pozůstatky koček, králků apod. Šetřili jste takové případy?

Podle dnešních zákonů už by takový případ byl stíhatelný. Něco podobného se ostatně událo i na jiných místech. Nedá se ale jednoznačně říci, že by za tento čin museli být odpovědni právě satanisté.

Připravil Zdeněk Vojtíšek

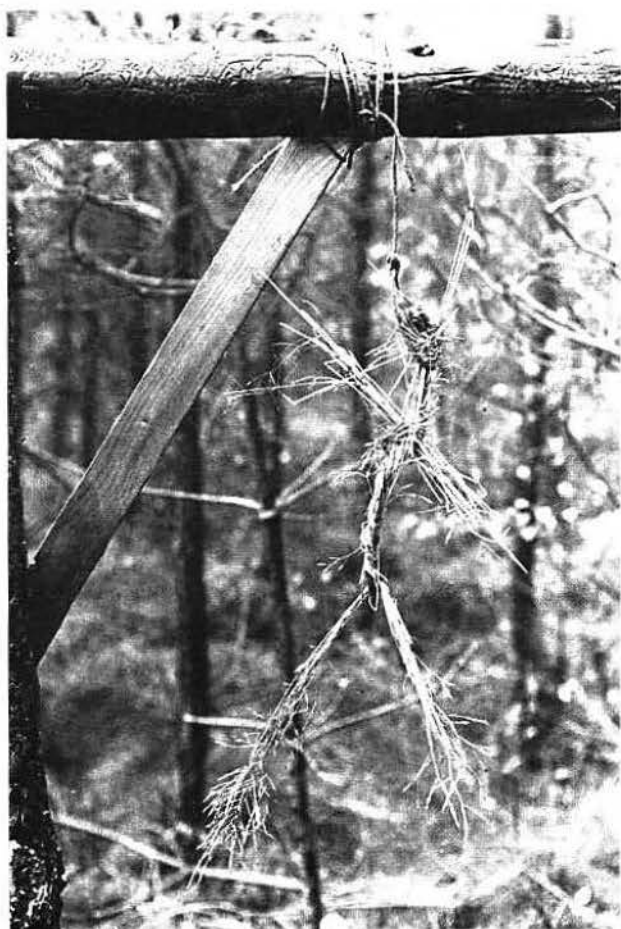
V nejnovější době provozovala svérázný kult dábla spojený se sexuální magií i Církev Posledního soudu (Church of Final Judgment), založená r. 1967 Robertem DeGrimstonem a jeho ženou Mary Anne, bývalou prostitutkou. Tato církev pocházela z Anglie a nutila své členy ke krvavým rituálům. Proslula pochody s vycvičenými bílými vlčáky po ulicích San Francisca a Los Angeles a také tím, že příznivcem této skupiny se stal Charles Manson, člověk prohlašující se za Satana a Krista v jedné osobě a pověstný vraždou hollywoodské herečky Sharon Tateové a jejích přátel dne 9. srpna 1969.

Je ovšem pravda, že krvavé oběti jsou dnešními satanisty vesměs odmítány. Poslední významnou skupinou náboženského proudu satanismu v USA byl tzv. Séthův chrám Michaela Aquina a jeho ženy Lilith Sinclairové. Tento kult byl ustanoven v roce 1975 a za hlavní pilíř chrámového učení bylo kromě odmítání krvavých obětí prohlášeno přijetí Sétha neboli Satana jako doslovné osoby. Aquino prohlašoval, že anděl Aiwass, který se zjevil Crowleyovi v roce 1904 v Káhiře, byl ve skutečnosti bůh smrti Séth. Ten prý obdaroval člověka inteligencí a umožnil

mu stát se bytostí podobnou Bohu. Aby toho dosáhl, musí se ovšem člověk nejdříve zbavit „spánku“, který je jeho normálním funkčním stavem, a dosáhnout „sebeuvědomění“ pomocí procesu zvaného „sexpering“. Ten pozůstává z četby, přijímání vědomostí a provádění rituálů. V dobách největšího rozmachu měla Aquinova církev asi sto členů, ale v druhé polovině osmdesátých let se prakticky rozpadla.

Satanismus jako antimorálka

Silný protiklad k výše uvedeným skupinám představuje kalifornská Církev Satanova a její dílčí organizace. Tyto „církve“ reprezentují naprostou většinu současných satanistických organizací. Zakazují rituální obětování lidí i zvířat a odrazují své členy od účasti na jakékoliv ilegální činnosti. Protestují ovšem proti křesťanské morálce. Tu považují za pokryteckou, slabošskou a škodlivou. Vyhlásují narcistickou víru v člověka, který není spoután žádnými omezeními, žije volně a je mu vše

Figurka člověka, spletená z trávy a oběšená na břevnu kříže, postaveném na odlehklém místě v mladém lese. Pod křížem zvěřící kosti. Jde o místo satanistických rituálů?

dovoleno. Proti solidaritě staví egoismus, proti odpuštění odplaty, proti soucítění boj. Z politického hlediska mají blízko k extrémní pravici, z teologického hlediska tvoří nové specifické pojetí ďábla: satan není pojmán jako reálně existující bytost duchovního světa, ale jako symbol volnosti, pokroku a požitkářství.

Za uznávanou hlavu tohoto proudu satanismu a současně za největšího satanistu 20. století je považován Anton Szandor LaVey, který se narodil v roce 1930. Když v 15 letech uprchl z domova, byl nejdříve zaměstnán v cirkusu jako pomocný krotitel šelem, pak jako pouťový hypnotizér a posléze jako hráč na parní varhany. Když se v roce 1951 oženil, přihlásil se na studium kriminalistiky v San Franciscu a současně si přivydělával jako policejní fotograf. Znechucen prý násilím, které viděl kolem sebe, začal studovat okultní vědy a ve svém domě pořádal esoterické přednášky. O Valpuržině noci (z 30. dubna na 1. května) roku 1966 si pak vyholil hlavu a prohlásil

se za velekněze Církve Satanovy.

Slávu si ovšem LaVey získal především jako autor Satanské bible (1969), která se stala okultním bestsellerem. V ní srozumitelným způsobem vykládal svoji životní filozofii - „egoismus“. LaVey jej charakterizoval jako ideologii osvobození od pout konvence a slabostské morálky, zbožštění sebe sama, něco na hranici mezi psychoterapií a náboženstvím. Jde o ideologii extrémního narcismu: Anton LaVey cítí pouze LaVey, jeho náboženstvím je egoismus a ukájení choutek, jeho Já je bůh a to jediné je prý opravdu satanské.

Díky LaVeyově proslulosti se Církev Satanova stala nejrozšířenější satanistickou organizací na světě. Asi s pěti tisíci členy a mnohými odbočkami, tzv. slujemi („grottoes“) na všech kontinentech. Ty

ovšem občas kryly zcela pochybné aktivity. Martin Lamers z holandské sluje ustanovil například počátkem sedmdesátých let v Amsterdamu systém nevěstinců a žádal státní úřady o osvobození od daní (striptérky svých podniků označoval za klášterní sestry a jejich masturbaci za realizaci symbolického spojení se Šejanem). Spor s holandskou vládou nakonec prohrál, ale přesto Lamers považoval Holandsko za satanistický ostrůvek v moři útlaku ostatní Evropy a prohlašoval, že „existují skupiny, které by chtěly být součástí Církve, ale nemají odvahu se k nám přidat, protože mají strach“.

To možná platí o Belgii, kde dosud nebyly zrušeny středověké zákony o čarodějnictví, ale rozhodně to neplatí pro Českou republiku. Zde se již několik let hlásí k LaVeyově Církvi Satanově kapelník skupiny Root Jiří Valter (alias Big Boss) a jeho obdivovatelé.

Jiří Valter není LaVey a Česká republika 90. let nejsou Spojené státy let šedesátých. Po čtyřiceti letech komunismu, který sám byl egoteistickou ideologií par excellence, připomínají Valterovy projevy ze všeho nejvíce ateistické příručky 50. let. Samozřejmě právě tak jako tehdy komunismem jsou dnes přitahováni satanismem vesměs lidé s narušeným sebevědomím, lidé, kteří prošli životním traumatem, pocitem společenské bezvýznamnosti atd. Zvláště u nezralých lidí lze očekávat, že podlehnou lákavé představě, že agresivní vzpourou překonají pocit vlastní méněcennosti.

V polovině osmdesátých let již Církev Satanova přesáhla zenit své slávy. LaVey přestal vycházet ze svého domu, trpěl extrémní osamělostí a za dlouhých nocí hrával na klavír polyuretanovým figurínám. V roce 1985 byla v Connecticutu založena poslední velká skupina, která se hlásila k LaVeyově odkazu - Církev satanského sjednocení Paula Valentina. Valentínova skupina, která měla v době svého vrcholu přes tisíc členů na celém světě, zahrnovala sexualitu do svého rituálu, „pokud odpovídá zákonu o povoleném věku“. Valentine sice velmi důrazně odsuzoval zneužívání dětí, ale bez jakéhokoli studu připouštěl, že jedním z důvodů, proč založil svou organizaci satanistické víry, byl pocit moci, kterého se mu tím dostalo.

Satanismus jako antikultura

Třetí proud satanismu, v našich podmínkách zdaleka nejpočetnější, zahrnuje jedince a skupiny, jimž z celé jejich satanistické charakteristiky zůstalo pouhé slůvko „anti“. Zatímco náboženští satanisté v Satana věří a antimorální satanisté často nevěří, antikulturní satanisté o Satanovi často ani příliš neuvažují. Jsou to většinou osamělí mladí lidé, kteří žijí na okraji společnosti, v lepším případě se účastní tvorby nové kultury, která zavrhuje tradiční hodnoty krásy, dobra a života.

Někdy se sdružují, ale nevytvářejí pevnější organizace, někdy žijí samotářsky. Vždy ale vyznávají svoji vlastní verzi satanismu, jehož rituály si tvoří na základě četby o tomto tématu. Často je jejich způsob života spojen s užíváním drog, zvláště halucinogenů, a

Literatura o satanismu v češtině

Lyons Arthur, **Satan tě chce**, Nakladatelství Tomáše Janečka, 1995
kol., **Satanismus**, Oliva, křesťanské nakladatelství, pro Společnost pro studium sekt a nových náboženských směrů, 1997, kapitoly: Satanismus - jeho kořeny a souvislosti, Satanismus a chaos lidské duše, Biblická démonologie, 666, Symboly satanismu ad.
Messadié Gerald, **Obecné dějiny Ďábla**, Odeon, 1996

s fanatickou oddaností heavymetalové hudbě.

Zejména posledních dvacet let zaznamenalo explozi zájmu o skupiny tzv. heavy metalu, jejichž symbolika i tvorba propagují démonická témata smrti, zatracení a násilí. Rockové festivaly pod širým nebem skupin Black Sabbath, Iron Maiden, AC/DC či KISS mnohdy připomínají pohanské sabaty a jejich účastníci vystupují v oblečení jako při náboženských slavnostech. Od známého koncertu skupiny Rolling Stones v Altamont v roce 1969 jsou zaznamenávány na takových setkáních i vraždy. Lidé hlásící se k tomuto proudu satanismu vnímají současnou západní civilizaci jako křesťanskou a s odmítáním této civilizace nacházejí svoji identitu v nenávisti vůči křesťanství. Někdy jde o lidi upřímně toužící po dobru a lásce (a křesťanství si ztotožňují s náboženskou nesnášenlivostí), občas ovšem podléhající

komerční manipulaci nejrůznějšího druhu. Pod vlivem satanistických písní mohou pak i mimo vzrušenou atmosféru veřejných koncertů páchat tragické činy (například masový vrah R. Ramírez v roce 1985 v jižní Kalifornii nalezl inspiraci pro mnohonásobné noční krvavé orgie v písni skupiny AC/DC Night Prowler - Noční tulák).

Nicméně i u tohoto proudu satanismu je třeba přijímat širší souvislosti. Steven Hurd obžalovaný v USA v roce 1970 z rituální vraždy a kanibalismu či Francisco Fuster odsouzený na 165 let vězení v roce 1984 za pohlavní týrání a zneužívání dětí a mnozí další jsou jen logickým vyústěním zásad hlášených samotným LaVeyem - satan znamená ukájení choutek, nikoliv odříkání, satan znamená všechny hříchy, které vedou k fyzickému, mentálnímu nebo emočnímu uspokojení. Satanismus má mocnou destruktivní potenci a odlišnost jednotlivých případů je

často pouze v tom, že jednou je to deviantní motivace, která vede k deviantnímu chování, jindy je to deviantní chování, které vyvolává deviantní motivaci.

Tisíce mladých lidí nosí trička vyzdobená obrácenými pentagramy, sprejem nastříkané satanistické symboly a hesla jsou dnes běžné k vidění na náhrobních kamenech opuštěných hřbitovů i na stěnách učilišť mládeže. Dábel - pokud existuje - má nepochybně zájem na kulturním úpadku, satanistickým módním stylu a démonických rockových skupinách. Ale ruku na srdce, myslím si, že více než vřešticími adolescenty skandujícími na rockových koncertech jeho jméno, musí být nadšen jadernými zbraněmi, koncentracními tábory a hroutící se ekologií. Ale tato oblast představující samo centrum satanovapaństwa ve světě už nespadá pod religionistické heslo „satanismus“.

Propagační leták Církve Satanovy:

Informace o satanismu a Církvi Satanově

Protože v naší společnosti je hloupost podporována a oslavována, jsou lži a zkreslené informace předkládány sdělovacími prostředky všeobecně přijímány jako pravdivé skutečnosti. Přesto existují ti, kteří nechtějí zůstat pohlceni otupělou masou a kladou si otázky o skutečném stavu věcí. Těm, kteří se nebojí slova s velkým "S" a zajímá je, co reprezentuje, je určeno toto vyhlášení, které shrnuje odpovědi na nejčastější otázky:

Satanismus:

- je učení, které obsahuje složku filozofickou i rituální a přiznává potřebnost obou těchto složek pro přirozený život Člověka
- nikoho k ničemu nenutí
- je založen na pochopení lidských instinktů
- klade si za cíl posílit a zdokonalovat vlastní já
- představuje opozici vůči všem náboženstvím, které odsuzují člověka za jeho přirozené touhy a oslabují jeho ego
- nepodporuje násilí ani používání drog
- chápe Satana jako hybný faktor v přírodě, ducha pokroku, inspirátora všech velkých počinů, které přispívají k rozvoji civilizace, ducha revolty, která vede ke svobodě
- podporuje nekonformní myšlení a jednání
- tvrdí, že nikoliv slepé přesvědčování ale pochybování je to, co přináší duševní svobodu
- tvrdí, že jak láska tak i nenávist jsou přirozené a že je nesmyslné jeden z těchto citů vyvyšovat na úkor druhého
- uznává jakékoliv formy sexuálních prožitků, pokud nikoho nezraňují, ale ani v této oblasti nikoho k ničemu nenutí
- podporuje své učedníky ve vzrušení v jejich přirozených touhách (vzrušení místo odříkání)
- učí využívat a rozvíjet sílu okouzlení, tzv. Malé Magie
- uznává sílu dávných rituálů, tzv. Velké Magie a předkládá vlastní přístup k jejich efektivnímu používání
- vychází z podstaty prvotních náboženských mýtů, opírá se o platnost zákonů přírody. Do podoby satanismu ho shrnul Anton Szandor LaVey, autor knihy Satanská Bible, Satanské Rituály, zakladatel First Church of Satan.

Církev Satanova:

- vznik První Církve Satanovy v Československu byl vyhlášen 1. X. 1991 Jiřím Valterem, členem First Church of Satan
- navazuje na činnost First Church of Satan, která byla založena roku 1966 v San Franciscu
- je spolek dynamicky se rozvíjejících osobností, ne fanclub, dopisovací nebo dobročinný spolek
- její členové nepodléhají žádným závazkům
- případní zájemci mají možnost žádat o členství nebo další informace na výše uvedenou adresu
- podmínkami pro přijetí jsou: zdůvodnění žádosti, řádně vyplněná přihláška a zaplacení jednorázového poplatku 500,- Kč.

TATO LISTINA ANI NAŠE ADRESA NEJSOU TAJNÉ, JAK SE DOMNÍVAJÍ NĚKTERÍ JEDINCI, ZA SVÉ NÁZORY SE NESTYDÍME A NEPOTŘEBUJEME SE SKRÝVAT.

Antony Slezman 1992

Církev Satanova
P. O. Box 28
pošta 16
Brno 616 00

SATANSKÁ BIBLE

JIRÍ KOUBEK

Je tomu již sedm let, co se na pultech knihkupectví objevila kniha s tajemným názvem - *Satanská bible*. Zájem o ni byl veliký, a tak toto dvousvětstránkové dílo, které poprvé vyšlo před dvaadvaceti lety v USA, bylo záhy vyprodáno.

Kniha začíná rozsáhlou předmluvou, která je nespornou předností tohoto spisu. V osmistránkovém úvodu bývalý novinář, přítel LaVeye a kněz Satanovy církve Burton H. Wolfe objasňuje skutečnosti, které vedly LaVeye k založení Satanova kultu a sepsání této bible. „Průpravou pro jeho nynější roli mu zřejmě byl celý jeho dosavadní život a prostředí, z něhož vyšel“, píše Wolfe a na důkaz svých slov vzpomíná mnoho příhod ze života LaVeye. Jedna z nich se odehrála v zábavném parku, kde LaVey pracoval jako pomocník kouzelníka, kde se naučil hypnóze a studoval magii. „V sobotu večer,“ vzpomíná LaVey, „jsem vídal chlapy, jak chlápě touží po polonahých holkách tančících na pouti, když jsem pak v neděli ráno hrál na varhany pro potulné kazatele ve stanech na druhé straně pouti, viděl jsem tytéž chlapy, jak dřepí v lavicích s manželkami a dětmi, prosí Boha o odpuštění a aby je ochránil před tělesnými touhami. A příští sobotu byli zase na pouti nebo se někde jinde oddávali požitkům. Tehdy jsem pochopil, že křesťanská církev žije z pokrytectví a že člověk musí ventilovat své tělesné touhy bez ohledu na očišťování či tresty řádných náboženství.“

LaVey svou knihu rozdělil do čtyř částí: Kniha Satanova s podtitulem *Infernální invekce*, Kniha Luciferova - *Osvícení*, Kniha Belialova - *Vláda nad zemí* a Kniha Leviathova - *Běsnící moře*. K těmto čtyřem nejstejně dlouhým oddílům jsou přiřazeny dvě kapitoly o Satanském rituálu a tzv. Enochiánských klíčích.

V knize Satanově (Oheř) jsou sepsána vyhlášení, jež mají mít formu zákona. „Život je velká radost - smrt velké odříkání. Pro to si užijte života co nejvíce - TEĎ HNED.“ „Třikrát prokletí slabí, jejichž nejistota z nich činí otroky, neboť budou sloužit a trpět!“ Kniha Luciferova (Vzduch) se snaží v kostce uspořádat nauku satanismu. „Satanismus není řádným náboženstvím, je to náboženství světské a živočišné, náboženství těla - a nad tím vším pa-

nuje Satan, zosobnění špatné cesty.“ LaVey odmítá satana jako osobu a rází tezi, že vše přírodní je vlastně satanské. Obratně žongluje s pojmy z filozofie a psychologie a vytváří tak v čtenáři dojem fundovaného a zaslíbeného mága - filozofa. Je to patrně zejména ve třetím oddílu knihy, kde se LaVey snaží přiblížit atraktivnost magie jejími rituály.

Představuje základní tři. Prvním je rituál sexuální, mající za cíl (pomocí masturbace a představitivosti) přitáhnout partnera, který by uspokojil naše sexuální touhy. Druhý rituál se týká soucitu. Je prováděn s úmyslem pomoci druhým lidem ve zdraví, rodinném štěstí či hmotných věcech. Rituál destrukce je obřad, který je vyvolán vztekem, pohrdáním, nenávistí a má mít ničivé kouzlo.

Kniha Leviathova (Voda) je jakýmsi krátkým úvodem k rozsáhlé části tzv. devatenácti Enochiánských klíčů. Tyto klíče, napsané v tajném enochiánském jazyce s překladem, se používají při rituálech. LaVey tvrdí, že „v enochiánštině se význam slov pojí s jejich kvalitou a vytváří zvuk, který dokáže v ovzduší vyvolat strašlivou reakci.“ Z tohoto důvodu mají LaVeyova zařadka ten správný magic-

ký účinek. „Coraxo cahisa coremepe, od belanusa Lucala azodiazodore paebe Soba iisononu cahisa uirequo ope copehanu od racalire maasi baji le caosagi,... Hromy hněvu dřímají na Severu, v podobě dubu, jehož větve jsou hnojny, hnízdy plnými bĕdováním a pláče, nahromaděného pro Zemi, jež plane dnem i nocí a dává hlavy škorpionů a živou síru, smísenou s jedem...“ (desátý klíč).

Kniha není nijak zábavným, natož vzrušujícím čtením a leckterý čtenář ji nejspíše ve druhé třetině odloží a stěží kdy znovu otevře. Připraví se tím o zajímavý dodatek (v českém vydání) od Pavla Turnovského. „Dočetl jsem Satanskou bibli s pocitem jistého zklamání. Nic nového jsme se totiž nedozvěděli, žádná senzace se nekonala,“ svěřuje se český astrolog a pokračuje: „Zjistil jsem jen to, že ji napsal naprostý egocentrik a hedonista, který, jak jinak, pěstuje kult síly. S tímto kultem máme ovšem my, Evropané, své smutné zkušenosti. Tento kult stojí v pozadí fašismu, nacismu a komunismu.“

Právě proto je dobře, že se *Satanská bible*, kniha opředená mnohými tajemnostmi a mýty, dočkala i svého českého vydání. Každý zájemce tak má možnost udělat si obrázek o „světě LaVeye“, který je v knize představen. Čtenář tak asi bude souhlasit s Turnovským, který tuto knihu zakončuje slovy: „*Satanská bible* vydána v dostatečném počtu ztratí chuť zakázaného ovoce a nepovšimnuta se bude povalovat v zaprášených regálech knihoven stejně jako spisy klasiků marxismu-leninismu, mezi něž svým původem stejně patří.“ ■

Ze Satanské bible

Z kapitoly *Láska a nenávist*: Každý farizejský pánbičkář se může přetrhnout, když tvrdí, jak miluje své nepřátele, ale když mu provedou něco špatného, utěšuje se, že neujdou Božímu trestu. Místo aby si přiznali, že jsou schopni nenávidět své nepřátele a jednat s nimi, jak si zasluhují, tvrdí: Kdo jsem já, abych je káral, a modlí se za ně. Proč bychom se měli ponížovat takovými falešnými srovnáními? Satanismus býval synonymem krutosti a brutality. Je tomu tak jen proto, že se lidé bojí podívat pravdě do očí - pravdě, že ne všechny lidské bytosti jsou laskavé a plné lásky. Stačí, aby satanista připustil, že je schopen jak lásky, tak nenávisti, a hned je považován za něco hnusného. Naopak, jelikož dokáže dát průchod své nenávisti v podobě rituálu, je daleko více schopen milovat - tou nejhlubší láskou. Tím, že rozezná a otevřeně přizná lásku i nenávist, kterou cítí, nedochází u něho k záměně obou emocí. Pokud nejste schopni prožít jeden z těchto citů, nedokážete plně procítit ani jeho opak.

Rituál: Jak dosáhnout zničení nepřitele. Zůstaňte poblíž oltáře, pokud ovšem vám představy nepřicházejí lépe na nějakém místě, jako například v blízkosti oběti. Vytvořte obraz oběti a pak se ho snažte libovolným způsobem zničit. Lze to provést takto: a) zapichováním špendlíků nebo hřebů do figurky, představující vaši oběť, panenka může být hadrová, z vosky, z rostlinného materiálu atd., b) grafickým znázorněním způsobu zničení oběti, kresba, malba, atd. ... Jsou-li požadavky v písemné podobě, kněz je přečte nahlas, načež je spálí v plameni rituální svíce. Po každém přání opakuje zvolání šemhamforaš! a Sláva Satanovi!

Anton Szandor LaVey, *Satanská bible*, Reflex 1991

CHARLES MANSON

TOMÁŠ NOVOTNÝ

V jednom z Čapkových apokryfů je osobitým způsobem líčen nebeský soud, před který předstoupí zemřelý zločinec. Jaké je jeho překvapení, když zjistí, že Bůh tomuto soudu nepředsedá, ale vystupuje pouze jako svědek.

Protože se nejedná o teologický text, mohl si Čapek takto s autorskou licencí pohrát s myšlenkou, že nemůže soudit druhého ten, kdo o něm ví všechno. Není možné odsoudit za špatné činy, když víme i o všech motivech, úmyslech a příčinách chování dotyčného.

Když se v roce 1969 svět dozvěděl o sérii vražd chladnokrevně provedených skupinou mladých lidí shromážděných kolem Charlese Mansona, byl šokován. Jak je možné, že tito mladí lidé se začnou takto chovat? Jak je možné, že mladé vzdělané dívky ubodají těhotnou ženu a mají potěšení z toho, když bodají do nenarozeného plodu? Jak je možné, že se jim nehnusí zabít těmi nejodpornějšími způsoby, psát hesla krví obětí a do jejich těl vyřezávat slova? Bylo to jen proto, že si to přál jejich náboženský vůdce?

Úchylný plán Charlese Mansona, že se prostřednictvím vražd slavných osobností stane pánem světa, byl jen jednou stranou mince. Jeho plán zněl, že když se jeho komunitě, nazývané příznačně Rodina, podaří drasticky usmrtit řadu bílých prominentních osobností, budou z těchto zločinů obviněni černoši. Po rozpoutání nepokojů pak dojde k občanské válce mezi černými a bílými, kterou podle Mansona měli vyhrát černí. Ti však až se ujmou vlády tak budou díky své nezkušenosti tak bezradní, že požádají Mansona a jeho věrné, - přestože jsou bílí - aby se vlády ujali oni. Proto své vraždění začali od atraktivní herečky Sharon Tateové, manželky režiséra Polanského, která byla tehdy

v osmém měsíci těhotenství, a od jejích prominentních přátel. Zároveň je tito bohatí lidé dráždili, protože byli úspěšní, slavní a vnějšně atraktivní. Stali se pro ně symbolem nenáviděného systému mocných tohoto světa, kteří ve své přetvářce nemají čas na skutečné problémy mladých lidí. Nuda a přetvářka byly také důvody, proč se utíkali právě k Mansonovi. Měli dojem, že on pojmenovává věci pravými jmény.

Když byla jedna z dívek tázána na poměr k zabíjení, tak zcela logicky odpověděla, že na zabíjení není vůbec nic špatného. Je to totiž přesně to, k čemu byla od malička vychovávána. Všichni představitelé jejich oblíbených seriálů (včetně kreslených grotesek) zabíjeli zcela chladnokrevně, a přesto zůstávali kladnými hrdiny. Společnost si nemůže stěžovat, když její výchovu vzal konečně někdo vážně. A v Mansonově komunitě cítili, že se věci dělají opravdově, bez přetvářky a bez zábran.

Tak také vypadal život komunity na farmě, kterou si založili. Od všeobecného sexu, drog a zpěvu až po spontánní rození dětí a odmítání lékařské péče. Těmito prostředky také Manson ovládal nedospělé rebely, kteří ho považovali doslova za boha a na slovo ho poslouchali. Jejich závislost na něm se rozvinula až do té míry, že při vyšetřování vznikla otázka, kdo je vlastně za spáchané vraždy odpovědný - ti, kdo je provedli, anebo Manson, který se vlastního provedení nikdy nezúčastnil? Nakonec se prokurátorovi podařilo přesvědčit porotu o takovém vlivu Mansonova učení, že byl k trestu smrti (později změněnému na doživotí) odsouzen i on. A tak se Charles Manson opět ocitl tam, kde strávil větší část svého života, než si založil svoji „Rodinu“.

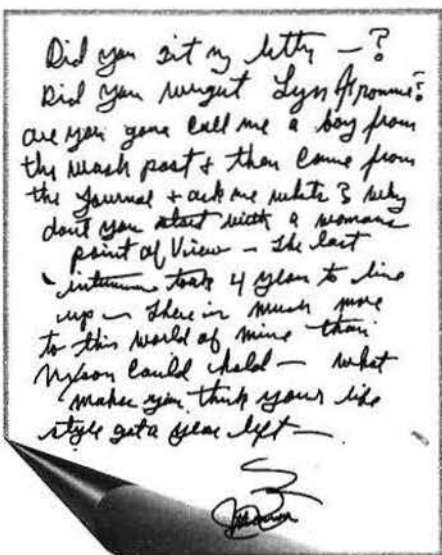
Narodil se totiž jako nemanželské dítě nezletilé prostitutky, která byla záhy odsouzena do vězení. Jeho otec nebyl znám a tak se Charles od útlého dětství pohyboval mezi příbuznými, ústavy a byty matčiných partnerů. Není proto divu, že byl již ve dvanácti

Charles Manson

letech zadržen, jak vypulpuje obchody. Z nápravného ústavu, kam byl poslán, však po čtyřech dnech utekl v kradeném autě. Ve třinácti byl pak odsouzen pro ozbrojenou loupež. Když tedy začínal asi ve třiceti letech svůj život náboženského vůdce, měl za sebou již sedmáct let strávených v nejrůznějších nápravných zařízeních. Přesto, anebo právě proto, se stal tak vůdčí osobností pro mladé, z nichž mnozí byli inteligentní, úspěšní a ze slušných rodin. Byli mezi nimi i církevně aktivní lidé jako učitelka nedělní školy, která se chtěla stát jeptiškou, jeden z vedoucích organizace YMCA či úspěšný basebalový hráč. Ti všichni uctívali Mansona jako Krista a nábožně naslouchali jeho výkladům, včetně poselství, které mu údajně posílali Beatles ve svých písních. Pro Mansona to vlastně musela být zvláštní role, protože - jak sám říká - se vlastně nikdy nenaučil žít na svobodu a ustrnul ve svém vývoji někdy ve věku deseti let. Dnes se podle vlastního vyjádření cítí spokojený ve svém doživotním žaláři, protože to je prostředí, na které byl celý život zvyklý. Do života „těch venku“ se mu nikdy nepodařilo zařadit.

A tak, když se dnes nad oněmi vraždami zamýšlíme a hledáme motivy jednání jednotlivých aktérů, pak se nám při bližším pohledu mohou nejen vrahovové začít jevit jako oběti svého vůdce, ale i sám vůdce se může ukázat jako oběť životního příběhu, do něhož byl postaven. Odtud je už jen krůček k otázce po smyslu „civilizované“ společnosti, která takového příběhu produkuje. Z tohoto pohledu se pak nejedná o třicet let starý příběh, ale o stále naléhavěji aktuální otázku.

Mansonův rukopis

TÉMĚŘ ZBYTEČNÉ OBAVY ZE SATANOVY HUDBY

PETR KORÁL

V myslích řady lidí jsou hluboce zakořeněné falešné mýty a zbytečné předsudky o „květech zla“, jimiž je prorostlý druh moderní hudby zvaný heavy-metal, zjednodušeně též „satanská či satanová hudba“. Útoky proti heavy-metalu přicházejí buď z fanatických náboženských kruhů, kterým se v heavymetalových textech přičítá byť jen zmínka o satanovi, krvi či smrti, ale také ze strany některých hudebních nezasvěcenců a laiků, kteří jsou často schopni tento hudební styl šmahem odsoudit a označit ho za zvrhlý a fašistický. Bohužel, těchto nálepek není často ušetřen ani obyčejný rock'n'roll či rock...

O rock'n'rollu coby hudbě ďáblově se mluvilo a psalo už v šedesátých letech. Daleko důrazněji to však začala „sčytávat“ až o něco později slavná hardrocková skupina Black Sabbath. Přišla totiž s texty, v nichž se to hemžilo různými okultními a „pekelnými“ symboly. Přitom členové soubory nikdy nebyli skutečnými satanisty a sami dnes říkají: „Vždycky jsme se zajímali o tzv. temné záležitosti, spiritismus, černou magii apod., ale nijak zvlášť aktivně. Navíc jsme měli rádi filmové horory, a tak jsme si řekli: zkusíme dělat něco na jejich způsob v muzice.“ Jinými slovy - jejich texty jsou vlastně stejnou pohádkou a svým způsobem šokujícím divadélkem jako zmíněné filmy. Nic víc než show a efektní druh zábavy, v níž nejde o žádné hluboké poselství. To se týká textů většiny rockových a metalových skupin, u nichž se tak či onak objevuje Satan, démoni, témata zla v různých podobách včetně stylizovaných výrazů protestu vůči katolické církvi, strážidelné, krvavé či jinak morbidní motivy atd.

Nejvýrazněji a nejčastěji s těmito výrazovými prostředky pracují právě heavymetalové kapely, zejména ty, které jsou řazeny do žánrů označovaných death metal nebo black metal. Právě ony se nejvíce potýkají například s cenzurou, a to i v natolik demokratické zemi, jako jsou Spojené státy (například kontroverzní obaly jejich desek nesmějí být vystavovány v některých obchodech anebo musí mít i druhou, jakousi umírněnou verzi apod.).

Prvně zmíněný death metal se od těchto textů začal již před časem odvracet a zabývá se podstatně více „realitou“. Soubory s ostře antikřesťanskými, ba přímo blasfemickými texty, jako jsou

třeba američtí Deicide, dnes patří k výjimkám. Jejich šéf Glen Benton, který sám sebe považuje za nekompromisního bojovníka proti „živé víře“, si před lety nechal demonstrativně vypálit na čelo obrácený kříž a prohlásil, že ve svých třiatřiceti - tedy ve věku, kdy byl ukřižován Ježíš Kristus - spáchá sebevraždu. Nicméně ani jeho nelze brát až tak vážně: nedávno (zřejmě v souvislosti s tím, že „jeho čas“ už se pomalu blíží) vzal toto své prohlášení zpět...

Trochu jinak je to v black metalu, stylu, který počátkem 80. let přivedla k životu britská trojice Venom a dále ho rozvíjely skupiny jako Bathory, Hellhammer, Celtic Frost a další; u nás pak zejména Törr, Root a Master's Hammer. Tato metalová odnož se, jak už název napovídá (černý kov), v první řadě vyznačuje právě všelijak „dábelstvími“ texty, v některých případech přímo ovlivněnými myšlenkami kupř. známého okultisty a svérázného filozofa Aleistera Crowleyho nebo Satanskou biblí Anthona Szandora LaVeye, zakladatele První církve Satanovy.

Black metal se na přelomu 80. a 90. let zdál být uzavřenou událostí, ale pak se ve Skandinávii - hlavně v Norsku - objevila jakási druhá generace blackmetalových kapel (Burzum, Mayhem, Dark Throne...), která vyrukovala s nesmířitelnou (mnohdy

skupina ROOT: píseň „666“

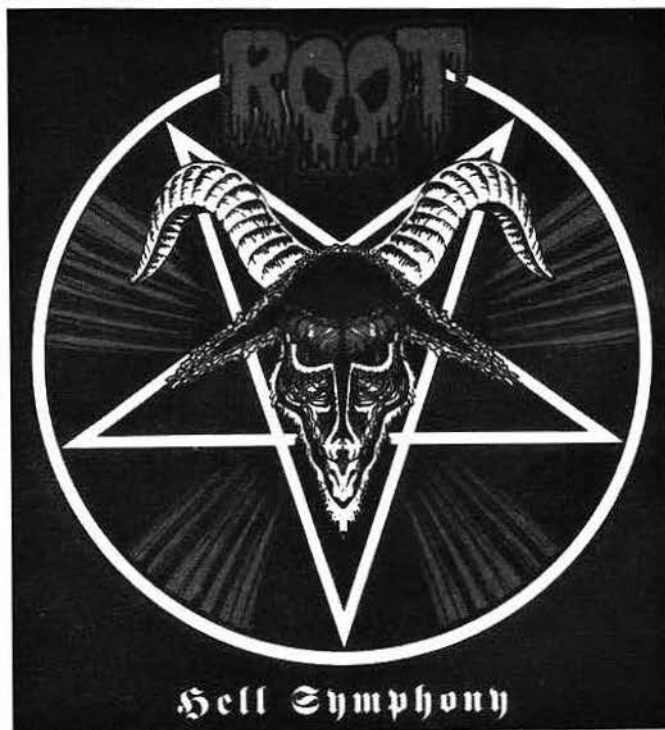
666 je 666.

Toto číslo nosí Rootan hrdě na prsou.
Je to číslo nejmocnější -
The Beast jej všichni zvou!
Utvořme kruh s pěti body,
skloňme dolů hlavy,
uvidíme věci mocné,
žádné bludy, žvásty, klamy...

Prohlédne vás jednou provždy
Rootan - Temnot mocný pán,
neskryjete před ním nic,
nejste pro něj hlavolam!
Tak pomněte, že tuto sílu
z hlubin země prýstící
nezastaví nikdy nikdo,
je to síla smrtící!

(skupina Root používá termínu 'Rootan'
jako synonymum slova Satan)

až nenávistnou), vysloveně antikřesťanskou ideologií. Ta už nevychází z LaVeye a většinou ho dokonce odmítá - namísto toho hlásá „pravý“ satanismus, hrdě opěvuje vikingské (tj. pohanské) tradice norského národa a lze vysledovat též některé jednoduše nacionalistické a až téměř fašistické prvky. Dotyčné kapely si rovněž vytvořily specifickou image: muzikanti mají při koncertech a na propagačních fotografiích hrůzostrašně pomalované obličejy (tzv. „war paint“ nebo „corpse paint“) a na sobě „válečnické“ doplňky - nábojnicové pásy, řetězy, hřebý.

Přebal CD „Hell Symphony“ (Pekelná symfonie) skupiny Root.

Pokud vše zůstávalo čisté v rovině hudební, dalo se nad tím ještě přimhouřit oko, jenomže členové některých skupin a jejich příznivci přešli od slov k činům, přesněji řečeno k sérii žhářských útoků na starobylé křesťanské kostely... Začalo být jasné, že existuje „cosi shnilého ve státě norském“. Vše vyvrcholilo v roce 1993 zabitím vedoucího skupiny Mayhem Euronymouse jeho kolegou Countem Grishnackhem z konkurénčních Burzum. Vyneslo mu to 21 roků pobytu ve vězení. Další muzikant zvaný Faust z kapely Emperor dostal čtrnáct let za vraždu homosexuála. Toto jsou ale zcela výjimečné excesy, které nemají se samotnou muzikou moc společného. A pokud přece, jde o činy lidí s chorým mozkem, zralých na dlouhodobý pobyt v psychiatrické léčebně.

Přesto právě tato nepřilíh radostná záležitost vyvolala ohromnou vlnu zájmu o novodobý black metal. Po celém světě se vyrobily stovky „temných“ satanistických hudebních spolků, avšak naštěstí v drtivé většině už ani zdaleka tak militantních - Českou republiku nevyjímaje. K nejznámějším tuzemským představitelům této scény patří formace Enochian, Maniac Butcher, Sorath, Unclean nebo Isacaarum, které už vesměs disponují i oficiálně vydanými nahrávkami na CD. Jsou distribuovány také do zahraničí a u nás se prodávají v několikasetkusových nákladech. To je zdánlivě málo, ale hudební trh je obecně přesycený a s obdobně nízkou prodejností se setkává většina rockových desek.

Pokud jde o koncerty, blackmetalisté nejčastěji vystupují na menších festivalech za účasti několika „tvrdých“ - nejen black metalových - souborů. Neuzavírají se tedy do žádného vnitřního ghetta a běžně spolupracují i s jinak zaměřenými kápelami, což také o něčem svědčí. Průměrná návštěvnost těchto akcí je dvě stě, tři sta lidí (leckdy i méně) a black-skupiny na pódiu nepředvádějí žádné krvavé rituály: neznalé mohou provokovat maximálně již zmíněným šokujícím líčením, případně vyhraněným okruhem svých fanoušků, z nichž někteří vypadají podobně a další jsou alespoň vybaveni satanistickými proprietami jako pentagramy a obrácenými kříži na krku. O opravdovém satanismu toho však tito -náctiletí hoši (výjimečně i dívky) vědí pramálo a většinou je zajímá jen a jen muzika.

Dalším hlubokým omylem je představa, že na těchto koncertech „frčí“ ve velkém drogy - na rozdíl od různých house party a diskoték, kde jsou bohužel různé chemické preparáty poměrně běžnou záležitostí, se metalisté spokojí „pouze“ s alkoholem a ani s jeho požíváním to není zas tak divoké.

Shrnuto: heavy metal, včetně black metalu, není ve své podstatě nijak výjimečně škodlivou záležitostí a satanistické prvky, s nimiž operuje, nejsou často ničím víc než obyčejnou - někdy ve své naivitě až legrační - hrou. A lidé si přece tak rádi hrají, a co si budeme povídat, také rádi bojí...

Hranice satanismu

Každá úvaha nad satanismem vždy vzbudí více otázek, než přinese odpovědí. Pro jedny je satanismem a mocí temnosti vše to, co je pro ně nepřijatelné, pro jiné je zase celý satanismus jen výplodem senzacechtivých novinářů. Najít vyváženou cestu tímto emocemi přetíženým územím je velice těžké. Musíme se např. ptát, kde je hranice mezi pouhým showmanstvím v satanské hudbě a kde už se stává propagací filozofie negace. A co když je pro hudební skupinu sice satanistická nálepka jen prostředkem ke komerčnímu úspěchu, ale pro její posluchače se stává branou do říše okultismu nebo zločinu? Jak rozlišit, kde zahrávání se satanskou filozofií dovedlo experimentátora ke kriminálnímu jednání a kde naopak dotýčný své úchylné, např. pedofilní sklony, zakrývá a racionalizuje satanským učením?

To jsou všechno otázky, na něž neexistuje jednoduchá a mechanická odpověď. Příkladem může být skupina nechvalně proslulého Charlese Mansona, která je pravidelně zařazována mezi satanismus, a přitom on sám měl vždy spíše sklon se ve svém bizarním učení vydávat za znovutěleného Krista. Je tato skupina satanistickou snad proto, že vraždila, kreslila krev, užívala drogy a pořádala orgie?

Domnívám se, že se asi těžko podaří na všechny tyto otázky jednoznačně odpovědět a už se nám asi vůbec nepodaří v odpovědích na tyto otázky shodnout. A tak si každý z nás bude asi muset pracně vybojovat odpovědi sám.

Pro mne tak budou satanisty vždy nejtypičtější ti, kdo nedospěli k samostatnému pohledu na život, ale jen převracejí, negují a pervertují to, co vytvořil někdo jiný. Z tohoto pohledu nemám problém nazvat satanisty ty, kteří obrazejí křesťanské kříže, provádějí perverzní mše anebo se vymezují ve svém kodexu jednání opakem někoho jiného. Ostatně taková je i etymologie slova satanismus.

Tomáš Novotný

Symboly satanismu

Vždy, když uvažujeme o čemkoli spojeném se satanismem, a tedy i o jeho symbolech, musíme si být vědomi, že se nejedná o jednotné hnutí s jednou věroukou a jedním vedením. Následkem toho jsou i jednotlivé symboly různými satanisty vysvětlovány různě. Neexistuje žádná oficiální satanistická symbolika s jednotně uznaným výkladem. Přesto uvádíme několik základních symbolů s jejich nejběžnějším výkladem.

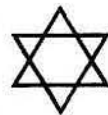
Tzv. pentagram s jedním hrotem dolů, symbolizuje údajný pád svaté Trojice či reprezentuje Kernose, rohatého nočního lovce. V této poloze je symbolem černé magie.

Tzv. baphomet je vlastně také pentagram, ale již zcela jasně představuje hlavu kozla. Ten je dáván do souvislosti s kozlem, který byl ve starém Izraeli symbolicky vyháněn k zlému pouštnímu duchu Azazelovi. Tento symbol také reprezentuje existenci Satana a je často stavěn jako protiklad Beránka božího.

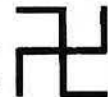
V satanismu se hexagram stává šestí vrcholů symbolem satanských čísel 6 nebo 666, anebo představuje tři postavy: Satana, šelmu a falešného proroka, spojené s hrdostí, mocí a rozkoší.

Tzv. satanský (nebo neronský) kříž je vlastně obrácenou formou latinského kříže, používá něho především katolickou církví. Jeho obrácení vzhůru nohama má znázornit pohrdání a odpor.

Svastika se v satanismu používá ve formě s rameny otočenými proti směru hodinových ručiček. Vzhledem k tomu, že původní indický znak s rameny otočenými v opačném směru představoval (jako symbol ohně a slunce) i koloběh přírody, vysvětluje se satanistická forma jako symbol odporu. Jindy se opět vysvětluje jako křesťanský kříž se zlomenými břevny.

Tomáš Novotný,
zkráceno ze stejnojmenné
kapitoly publikace
„Satanismus“, Oliva, 1997

MALÉ DĚTI NEPOŽÍRÁM

MARTINÁ DVOŘÁKOVÁ, FOTO JAN KOTRČ

V některých médiích o něm psali jako o muži, který spí v rakvi přikrytý kostmi a při svých rituálech pojídá malé děti či vraždí nevinná zvířata. Obávám se však, že realita není tak žhavá - na vlastní oči jsme v jeho brněnském bytě viděli jen dřevěnou postel a peřinu a namísto krvavých obětí se toho odpoledne vydatně posilňoval akorát „dechem mrtvé milenky“ neboli obyčejným fernetem a cigaretami.

Hudebník Jiří Valter (46), zpěvák skupiny Root a vůdčí osobnost jedné z forem českého satanismu, nám neublížil ani nám nevyhrožoval ohněm či peklem. Pravda - a to on nepopírá - jeho názory i chování jsou značně svérázné a pro některé lidi možná nepřijatelné.

Zavzpomínej nejdřív na své mládí, na rodiče a sourozence. Napadlo tě totiž, zda tvé satanistické vyznání nemá kořeny v nějakém freudovském traumatu z dětství.

Co blběš? Moje dětství bylo krásný, šťastný a hlavně svobodný, jak jen to v bývalém režimu šlo. Jediný trauma, o kterém vím, jsou komunisti.

Jak to myslíš?

Než ho ta banda bolševiků odstranila, byl můj táta, klavírista Milan Valter, spokojeným profesorem hudby na JAMU. Máma dělala laborantku v chemickém závodě a žilo se nám hezky. Jenomže pak jim šlápli na krk „uvědoměli“...

Proč? Tvoji rodiče se politicky angažovali?

První důvod byl náš německý původ. A pak si táta v roce 1968 neodpustil podepsat prohlášení Dva tisíce slov a bylo vymalováno. Svezla se s ním celá rodina, i když je pravda, že moje starší sestry, Němky jako poleno už jenom podle jména - Brigitte a Anelis - ještě mohly dodělat vysokou pedagogickou. Já už měl smůlu a ze školy mě vyrazili.

Jakou školu jsi studoval?

Po gymplu dva ročníky sociálně-právní nastavby.

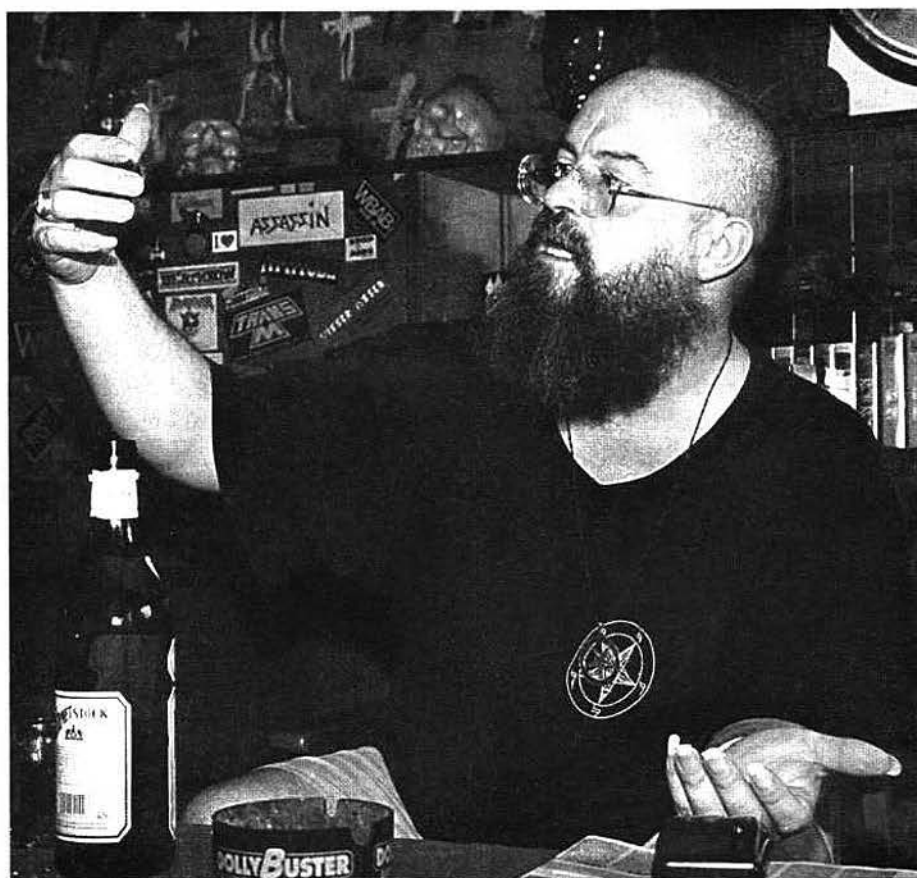
Na vysokou jsi nepomýšlel?

Věděl jsem, že jsem dostatečně inteligentní a že bych vejšku zvládl, ale nezajímalo mě to. Já jsem hlavně nechtěl pracovat, což se mi povedlo.

Něčím ses ale živit musel.

Čas od času jo, třeba jako dělník nebo pracovník v krematoriu, ale vždycky jsem byl dost vyčůraný,

abych si našel klidné a dobře placené místo. Ostatně, takovou oázou byl i kriminál...

„Satanismus je filozofický směr a životní postoj, žádné náboženství nebo církev,“ říká velekněz Valter posilněn „dechem mrtvé milenky“.

Za co a jak dlouho jsi seděl?

Jako všichni slušní muzikanti jsem nepodepsal spolupráci, dokonce jsem prý dělal špionáž pro zahraniční rozvědky. Protože na mě nic konkrétního neměli, dostal jsem paragraf za přechovávání drog - údajně u mě při domovní prohlídce našli padesát kilo marihuany - a několik dalších paragrafů, který už dnes ani neexistují. Rozsudek měl přes 97 stránek a dohromady jsem si odseděl pět let.

Mluvíš o tom docela vyrovnaně, jako by se ti tam líbilo.

Naučil jsem se v životě vyrovnávat s různými průserama a vytěžit z nich něco dobrého pro sebe. Nakonec jsem se tedy i v krimu měl jako prase v žitě - dělal jsem šéfa skladu, což byla velmi výhodná pozice. Navíc to byla obrovská škola a zkušenost. Měl jsem možnost poznat stovky lidí a jejich osudů, které bych jinak nepoznal. A pochopil jsem, že vězení je vlastně ten nejlepší kurz psychologie, jaký existuje.

Vraťme se však k tvému šťastnému a svobodnému dětství. Co si pod touto svobodou mám představit?

Rodiče mi nikdy nic nezakazovali ani nepřikazovali. Můj táta vždycky říkal: Dělej si, co chceš, rozhoduj si sám za sebe, ale za

to, co uděláš, si musíš nést plnou odpovědnost. A já věděl, že jakmile něco provedu, budu si to muset vyžrat.

Byli tví rodiče věřící nebo aspoň „hledající“?

Myslím, že - aniž by to tušili - vlastně mě vychovávali v intencích satanismu a já byl už v dětství sám sobě pánem. Ale jinak byli zapřísáhlí ateisté, a pokud vím, nikdy se o náboženství ani o filozofii nezajímali.

Kdy ses o tyto věci začal zajímat ty?

Asi v šestnácti, sedmnácti jsem si detailně prostudoval křesťanskou bibli a učinil jsem závěr, že je to snůška hloupostí a nesmyslů, avšak že je to v jistém smyslu kniha sugestivní, ba přímo geniální. Jejím cílem je, aby ji nikdo nepochopil a zároveň aby ji pochopil každý vůl. Proto o ní inteligenti mohou odjakživa vést nekonečné diskuse a blbci ji bez námahy přijímají jako jedinou možnou pravdu. Víc inteligent ani hlupák nepotřebuje.

Na svou víru tě rozhodně nedostala?

Myslím, že žádného soudně a kriticky uvažujícího člověka nemůže přečtení bible přesvědčit o křesťanství.

Přesto - máš ji ve své knihovně? A čteš si v ní někdy?

Samozřejmě mám, ale nedávno jsem ji půjčil kamarádovi, který chce nějakou kapitolu zparodovat. Před spaním si v ní nečtu, ale musím přiznat, že je tištěna na velmi kvalitním tenkém papíru, takže se do ní výborně balej cigára.

Jak dál jsi pokračoval v duchovní cestě?

Několik let jsem stagnoval. Byla šedesátá léta, doba hippies, kdy jsme kašlali na všechno a užívali si mejdanů, bigbeatu a života na plný pecky. Až zpětně jsem pochopil, že jsem byl vlastně satanista odjakživa, aniž bych znal ono známé heslo Aleistera Crowleyho: „Dělej si, co chceš, neboť to je zákon“. A my jsme si prostě dělali, co jsme chtěli, byli jsme mladý a žili jsme svobodně...

Náboženství tě tehdy nezajímalo?

To opravdu ne.

I mezi hippies byly ale v módě všelijaké východní filozofie...

Přičichl jsem také, ale opět jsem se nezačtyl ani drápkem. Neuznávám náboženství, která někoho k něčemu nutí, něco člověku zakazují nebo ho omezují, která něco povolují a nepovolují. Podle mě se v náboženství, natož v církvi, nemůžeš cítit volná a svobodná. S výjimkou satanismu.

Máš snad něco proti církvi?

Jistě, je to vatikánská instituce, který jde jen o prachy, o kšeft a o naprostou poslušnost a fanatismus davů. Navíc - vždyť i v samotné „svaté“ církvi se co chvíli dějí skandály sexuální, homosexuální, vraždy i sebevraždy... A tahle církev omezuje člověka v sexu, prohlašuje, že největší rozkoší je poznání a přijetí Ježíše Krista. Hloupost, každý normální zdra-

vý člověk dobře ví, že největší lidskou rozkoší je orgasmus, nikoliv Kristus. Já si prostě myslím, že církev je stejně zvrácená a plná přetvářky jako ten její pánbíček, jen se o tom všichni boje mluví.

Bůh ti přijde zvrácený?

Samozřejmě, tobě ne? Připadá ti normální, když ve jménu boha byli a možná ještě jsou vraždění lidé? Miliony lidí! Slovo zvrácený mi připadá možná ještě slovem nejslušnějším.

Proč tomuto Bohu tedy věří tolik lidí?

Ale vždyť i přece Hitlerovi bezmezně věřilo statisíce lidí... Davy nejsou důkazem pravdy! Ale abych zase nebyl nařčen z něčeho, co jsem neřekl: nedávám rovnítko mezi křesťany a fašisty, i když v historii možná ti první vyvraždili více lidí než sám Hitler. Ale dávám rovnítko mezi křesťanstvím a fanatismem.

Kdy ses poprvé setkal se satanismem?

Ostatně - Církev satanova je přece také náboženství a církev, které tak odsuzuješ?

Název Církev satanova je pouhá promyšlená provokace našeho zakladatele La Veye, který tak chtěl upoutávat pozornost - církev, aby to našťvalo Vatikán, satanova proto, aby to našťvalo ostatní. Jinak to není žádné náboženství, ale filozofický směr a životní postoj.

Kdy ses tedy setkal s touto filozofií a životním postojem?

V sedmdesátých letech jsem v Brně potkal jednoho tajemného pána, který mě do všeho zasvětil...

Kdo to byl?

Prostě krásný tajemný pán - satanista z Ameriky. Dál o něm nechci mluvit. Padli jsme si do oka a mně tehdy navíc došlo, že už dávno žiju jako satanista, aniž bych o tom věděl. Takže jsem se vlastně jen stal satanistou oficiálně, začal jsem se o satanismus, ale také o magii a okultismus víc zajímat, číst knihy.... Časem mě onen tajemný pán pokřtil satanským křtem a v roce 1991 jsem založil českou pobočku celosvětové Církve Satanovy. Má sídlo v Brně a já jsem jejím jediným právoplatným šéfem.

Poklidné kosterní zátiší v bytě Jiřího Valtra.

Abych se stala členkou Církve Satanovy, musím být satansky pokřtěna?

Tento rituál nemá s členstvím nic společného. Satanský křest u nás již prodělalo mnoho lidí, mezi nimiž jsou i nečlenové naší církve. A naopak - můžeš být členem a nemusíš být pokřtěn. Satanistu z tebe nedělá žádný křest, ale jen tvůj způsob života.

Existují jiné podmínky pro členství v Církvi Satanově?

Oficiálním, za sto dolarů zaregistrovaným členem světové Církve Satanovy v Čechách a majitelem tak zvané karmínové karty jsem tady jenom já. Pro vstup do naší pobočky však žádné zásadní podmínky nejsou. Všichni, kdo mi napíší, dostanou dotazník s 32 otázkami, které vyplní, zašlou mi fotografii, životopis a já rozhodnu, kdo bude přijat. Vybírám pečlivě, ročně přijmu asi dvacet nových členů.

Jaké jsou to otázky? Něco jako psychotest?

To je soukromá věc, do které nikomu nic není. Ale je pravda, že žádný zájemce mě svými odpověďmi neoblíbne. Mě oblnout, to bych považoval za genialitu.

Kolik členů má tvoje církev?

Na světě téměř dva miliony, v Čechách počítám tak stovky.

Je věk rozhodující?

Věková hranice není, hlásí se k nám lidi nad čtyřicet, ale i třeba

šestnáctiletí. Satansky pokřtěno je už i několik dětí, protože si to přáli jejich rodiče.

Musí mít zájemci povahové předpoklady?

Jistě. Musíš být v životě nekompromisní, musíš být pyšná, hrdá, sebevědomá, nekonformní, egoistická... Navíc by podle mého názoru měl satanista v životě něco dokázat!

Takže satanismus není jen negativistický?

Ne. Mezi satanisty je i mnoho významných lidí - umělců, politiků, vědců a jiných génů, - kteří se stali slavnými jen díky tomu, že šli tak tvrdě, nekompromisně a egoisticky za svým cílem, že nedbali na společenské a morální konvence a tabu. Chovají se jako správní satanisté a často i jsou členy naší církve, ale neříkají to o sobě nahlas.

Jaká je hierarchie Církve Satanovy?

To jako jestli máme satanské papeže, arcibiskupy a biskupy? Nic takového. Naším zkladatelem a „nejvyšším“ byl La Vey, po jeho smrti nikdo takový není. Žádná hierarchie nefunguje. A jestli se někteří satanisté scházejí a pasují se do různých funkcí, řádů či společenství, pak to asi potřebují, ale není to v žádných směrnicích.

Ani ty nemáš v církvi žádnou funkci?

Jsem delegován jako velekněz v Čechách. Jsem jediným veleknězem v Evropě.

Co tato funkce obnáší?

Nic, to je čestná funkce za to, že založíš dobře fungující pobočku. Nevyplyvají z ní žádné povinnosti.

A výsady?

Mohu například provádět satanský křest.

Pořádají se v Čechách pravidelná satanistická setkání?

Povinná setkání? Proč? Nejsme křesťani, abychom každou neděli povinně naklusal do kostelů a modliteben, nejsme bolševici, abychom schůzovali. Kdo chce, tak se vídá, kdo nechce, nemusí. Ať si každý dělá, co chce. Ale s takovými těmi blby, co někde rozbíjejí hroby, nemáme společného nic.

„Dělej si, co chceš“ je hlavní satanistické motto. Má však toto „dělej si, co chceš“ určité hranice?

To jako zda opravdu vraždíme a jíme děti nebo mordujeme zvířata? Ne, to neděláme. Já nevraždím a nikdy vraždit nebudu, pouze pokud bych byl sám v ohrožení života a bránil bych se. Pokud se nějaký pedofilní vrah prohlašuje za satanistu, tak kecá a pouze hledá výmluvu svého chování, které samozřejmě odsuzuji. My hlásáme, že vše, co uděláš, má být v souladu s přírodou - toto je vrcholný zákon satanismu i přírody samotné. Nic víc, nic míň.

V souvislosti se satanismem se mluví o všelijakých, prý i krvavých rituálech. Co je na tom pravdy?

Rituály provozuji i já, ale opět při nich nikoho nevraždím ani nemučím, to zdůrazňuji. Navíc jsem se od mnoha našich členů dozvěděl, že spousta rituálů chybí a bylo by jich zapotřebí. Nyní například vymýšlím svatební satanský rituál.

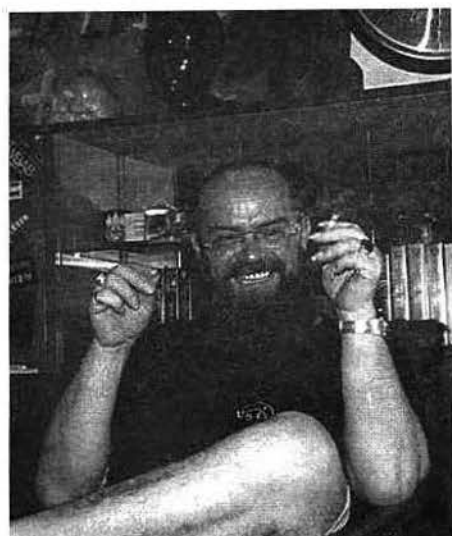
Popiš mi třeba již zmíněný satanský křest.

Na tyto otázky neodpovídám. Vše je v Satanské bibli nebo v knize Nové satanské rituály, kde je dvanáct rituálů, počínaje černou mší, přes tzv. vyhlášení satanovo, mlčenlivý ob-

řad zasvěcení až po moderní satanský křest. Každý si to může prostudovat sám.

Užíváš při rituálech drogy? Kde se konají?

Pořádat rituál můžete doma nebo kdekoliv jinde. Žádné hrobky či tajemné místnosti nemáme ani je nepotřebujeme. Nepotřebujeme ani drogy, ty satanismus odmítá.

„Jsem legenda zaživa, ostatní jsou méněcenní červi.“

Co pro tebe osobně znamená satan?

Satan je slovo, stejně jako bůh je jenom slovo. Satan je ale slovo hezců, které vystihuje absolutně všechno. Kromě toho je to symbol energie, vesmíru, symbol nonkonformismu a odporu, je nepřítel všeho nudného, žalobce všeho zastaralého a nasáklého společenskou přetvářkou. To je pro mě Satan. A všechno ostatní je blbost.

Udělal jsi ve svém satanistickém životě někdy něco, za co by ses styděl?

Věř nebo ne, ale ony existují i satanské hříchy. Například hloupost, okázalost, sebeklam, podřízenost stádu... Za to bych se asi styděl, ale jinak nevím, co to stud je, asi mi to nebylo dáno do vínku. Nikomu neubližuji, takže se nemám za co stydět. A když někomu ubližuji, pak vědomě a záměrně, takže mě to vůbec nemrzí. Žiji si po svém, v okruhu svých přátel, ostatní mě nezajímají - jsou to jen takoví červi, který se plazí ulicema a jsou méněcenní. Nesnáším skromnost, vím, že jsem geniální. Pro mou pýchu i ego stačí, že jsem se stal legendou už zaživa. Až mi to stačit přestane, začnu dělat něco jiného. Zatím jsem ale sám se sebou velmi spokojený.

Se satanismem je často spojováno slovo smrt. Bojíš se své vlastní smrti?

O tom mluvit a diskutovat nemíním. ■

SATANSKÉ ZÁKONY ZEMĚ

1. Neuděluj rady a názory, pokud o to nejsi požádán.
2. Nevykládej svoje problémy ostatním, pokud si nejsi jistý, že ti chtějí naslouchat.
3. Jestliže vejdeš do cizího příbytku, dej najevo respekt a nebo tam nechoď.
4. Když tě host v tvém příbytku obtěžuje, nalož s ním tvrdě a nemilosrdně.
5. Nedomáhej se sexuálního sblížení, pokud jsi k tomu nedostal od partnera signál.
6. Neber si, co ti nepatří, kromě případů, že je to bříme pro druhou osobu a on si potom vydechne ulehčením - to miluju obzvláště.
7. Uznávej sílu magie, pokud ji úspěšně využíváš k uskutečnění svých tužeb. Jestliže popřeš sílu magie potom, co jsi ji s úspěchem použil, ztratíš vše, čeho jsi dosáhl.
8. Nestěžuj si na nic, co se tě přímo netýká.
9. Neubližuj malým dětem.
10. Nezabíjej zvířata, pouze když zaútočí nebo pouze pokud je potřebuješ pro svoji potravu.
11. Jestliže se procházíš v otevřené krajině, nikoho neobtěžuj, jestliže někdo bude obtěžovat tebe, vyzvi jej, aby přestal. Pokud nepřestane, zniči ho.

Podle diktátu Jiřího Valtra.

KŘESŤANSTVÍ A ESOTERIKA

Maria Widlová: *Křesťanství a esoterika. Nové duchovní proudy jako výzva církvím, Karmelitánské nakladatelství, Praha 1997*

ODILO IVAN ŠTAMPACH

V poslední době se rozmnožily knížky od různých autorů a vydavatelů s podobnými názvy: *Křesťanství a ...* Je to zřejmě reakce na současnou pluralitní kulturu a v ní pestrou nabídku duchovních cest. Křesťané různých vyznání i stoupenci různých tradičních nebo nových směrů cítí potřebu ukázat veřejnosti své názory a praktiky. Prozatím přišel ke slovu vedle křesťanství již několikrát buddhismus a hinduismus, vyšel Slovník židovsko-křesťanského dialogu, očekávají se studie věnované islámu a čínské náboženské tradici ve vztahu ke křesťanství.

Mnozí očekávali, že vyjde něco, co by se soustavně věnovalo novým duchovním směrům. Zatím se objevil sborník křesťanských a anthroposofických autorů o vztahu těchto dvou směrů, výťah z papežských, kuriálních a biskupských dokumentů katolické církve z let 1986-1994 o nových duchovních směrech. Některé z brožur ze série *Přednášky, studie a texty Společnosti pro studium sekt a nových náboženských směrů* se této otázky také letmo dokytávají. Letošní Malý slovník sekt vydaný též karmelitány připojuje ke každému z popisných hesel o jednotlivých směrech také jejich kritiku, někdy bohužel dost povrchní. Někdy se věnuje ochraně zdraví a sociálních vazeb, jindy se týká právě vztahu ke křesťanství, často bohužel v podobě pouhého konstatování o neslučitelnosti. Dušan Lužný se vztahu křesťanství a nových hnutí věnuje z odstupu a snaží se být spravedlivý vůči oběma stranám.

Rakouská katolická teoložka Maria Widlová označuje předmět svého zájmu jako esoteriku. Má na mysli okruh zájmů, který se v našem prostředí často označuje také názvem new age. Pod názvem esoterní se běžně míní skrytá, pouze elitě přístupná stránka některých náboženství. Autorka se zaměřuje na nové trendy, které se samy chápou jako esoterní, ať s vazbou na některé tradiční náboženství, nebo nezávisle na kterémkoli z nich. Nespokojuje se s mechanickým výčtem skupin a proudů. Příruček a slovníků, které se věnují popisně nebo polemicky tomuto mechanickému souboru informací je nadmíru. Autorka chce nabídnout více. Přistupuje k tématice z hlediska

oborů, které mohou nabídnout vysvětlení, zejména sociologie, sociální psychologie a praktické teologie.

V úvodu se konstatuje, že nenastal očekávaný konec náboženství a vynořily se různé nazvané nové směry. Připomínají se jejich obvyklá křesťanská hodnocení, nejčastěji polemická a připomíná se, že novým směrům jde především o kvalitu života, tedy vlastně o nový životní styl. Autorku zaujaly nové směry jako hnutí hledajících. Lidé zapojení do nich hledají životní štěstí, zdraví a úspěch, vyhlížejí šťastnou budoucnost nejčastěji jako výsledek evoluce vědomí či změny paradigmatu.

Maria Widlová patří k teologům střední generace (narozena 1957) a podněty II. vatikánského koncilu jsou pro ni samozřejmou součástí uvažování. Nepatří k předkoncilním konzervativcům, ani k novokonzervativcům nejmladší generace, pro něž už je koncil dáno zapomenutou záležitostí. Proto je její hodnocení esoterních směrů vyvážené. Jako spolupracovníci Institutu pastorální teologie pod vedením prof. Zulehnera ji zajímá praktická stránka problému. Nesoustřeďuje se na možnou doktrinární polemiku. Esoterika se jí nejvíce jako nebezpečí pro víru a církev, ale nepokládá je se stejnou samozřejmostí jako někteří křesťané za Duchem působenou obnovu víry a církvi k rozvíjející duchovní a ekumenické cesty křesťanstva v moderním a postmoderním světě. Jak naznačuje podtitul knihy, kloní se nejvíce k pojetí, že nové duchovní proudy jsou pochopitelnou odpovědí na stav současné společnosti a že církev je máj pro sebe brát především jako výzvu.

Významným autorčiným přínosem, zejména v českém vydání, je to, že alternativní duchovní kulturu a mimocírkevní náboženské hledání nedemonizuje. Odmítá pouze sektářské tendence, s nimiž se v tomto prostředí (ale nejen v něm) setkáváme. Samozřejmě, že příliš vysoce nehodnotí různé náhražky náboženství. V čem podle ní ale spočívá výzva, o které hovoří? Odpovídá tak, že vytipovala čtyři klíčové výrazy současné esoterní scény a pokouší se o jejich křesťanskou interpretaci. Domnívá se tedy, že i v křesťanském duchovním životě jde, nebo by mělo jít o proměnu vědomí, celostné pojetí člověka a světa, o spiritualitu počítající s hlubinami lidské duše a spjatost s přírodou. Za významný považuje pro církev podnět hnutí nového věku, které se samo chápe jako síť. I křesťanské společenství by mohlo být, jak autorka říká, takovou široce rozvětvenou, přízrůbčenou a nosnou struk-

turou. Lidé propojení společným životním postojem sdílejí témata a zájmy a činí to, k čemu je Duch vede i bez velké organizace a hierarchických mocenských struktur.

FANATISMUS

Hole G.: *Fanatismus. Sklon k extrému a jeho psychologické kořeny. Nakl. Portál, edice Spektrum, Praha 1998, 147 str.*

MILAN NAKONEČNÝ

Historicky bezprecedentní projevy násilí v tomto století takřka v celém světě jsou připisovány náboženskému a politickému fanatismu. Reprezentativní lexika chápou fanatismus jako bezohledné zasazování se za nějakou náboženskou nebo politickou ideu a fanatika jako psychologický typ či syndrom určitého druhu sociopatie. To je velmi obecná charakteristika, které ponechává otevřenou celou řadu otázek: fanatikem je terorista - sebevrah, ale je jím také dobrovolník pracující v leprosériích? Fanatiky nacházíme mezi islámskými fundamentalisty, ale také mezi irskými katolíky a protestanty. Mají tyto různé druhy fanatismu něco psychologicky společného a existují také pozitivní formy fanatismu? Úvahy o fanatismu někdy připomínají poválečné výroky o fanaticky bojujících nacistech a do poslední kapky krve bojujících sovětských vlastencích. Co je tedy vlastně fanatismus?

Na tuto otázku se pokouší odpovědět německý psychiatr a univ. prof. G. Hole v této publikaci. Podle něho má fanatismus řadu stránek a „existuje tichý, nenápadný osobní fanatismus jednotlivců, který tím, že neotřesitelně lpí na určité ideji, nezůstává pozadu za militantním fanatismem.“

„Téma fanatismu je jedním z nejpálčivějších témat naší doby, téma života a smrti“, píše dále Hole, který uznává, že „zaujetí a nadšení vysokými etickými hodnotami a cíli jsou často centrálním motivem fanatismu“. Chápeme-li fanatismus jako komplex extrémních postojů, můžeme jej najít ve všech kategoriích lidských postojů, avšak „fanatismus je způsob, jakým lidé zacházejí s idejemi, s přesvědčením a obsahy víry“, soudí Hole, který rozlišuje fanatismus „esenciální“, který reprezentuje typ člověka se „sklonem k fanatickému následování přesvědčivých idejí jakéhokoliv

druhu" a fanatismus „indukovaný“ („infi-kovaný“, resp. „částečný“), který repre-zentuje typ člověka k projevům fanatismu svedeného. S tím do jisté míry souvisí fa-natismus „individuální“ a „davový“.

Avšak tento endogenní a exogenní typ fanatismu trochu připomíná kritéria, která zohledňují také biologické, a dokonce bio-chemické činitele. Zdá se však, že fanatik je především, byť nikoli výhradně, produktem setkání se určitého typu osobnosti s určitým druhem infekční ideologie, např. člověka s určitými komplexy s ideou třídního boje či rasové nenávisti, což neznamená, že to platí pro všechny militantní bolševiky a nacisty.

Čtenáře tohoto časopisu však zajímá především náboženský fanatismus, který Hole nejprve analyzuje jako zvláštní druh náboženského vzrušení, „uchvácení“, jemuž je imanentní „impuls k činu a změně“ a za jistých okolností tak snadno přechází do otevřené a často brutální agresivity. Tento „náboženský fanatismus představuje nejhlubší, a tím k extrémním projevům nejvíce směřující formu fanatismu“, píše Hole a do-kládá to historickými příklady, z nichž vy-plývá, že se tu uplatňuje celá řada motivů (např. komplexy veličáctví, mesiášství a další, což ovšem platí spíše pro „vůdce“, jako byl např. Kalvín). U prostých členů mno-ha současných pseudonáboženských sekt je to spíše motiv „totálního podřízení a úplné poslušnosti“, který má základ „v pocitu bez-pečí a zároveň ve vytvoření 'pocitu my' ve vyvoleném stádu se zárukou dobra“. Ob-chodníci s ideologií tu mladým lidem, marně hledajícím emoční záchytný bod v tomto dehumanizovaném světě, nabízejí sladký jed a tento druh dealerství s psychickými dro-gami vzkvétá úměrně se vzkvétající zka-žeností světa. Lidé emočně hladovějící „lačně sáhnou“ po „výlučném“, „radikálním“ a „do-konalém“ řešení svého problé-mu.

Obsahově bohatá kniha (jsou zde tématizovány také problémy politického fanatismu, terorismu, „typologie a psychická dynamika fanatika“, „boj proti tyranii hod-not“, tj. proti fanatismu a další) nicméně nedává zcela uspokojující odpovědi na řadu otázek týkajících se fenoménu fanatis-mu. Posouvá však poznání symptomů i příčin této infekční choroby o mnoho dál, a proto stojí za pečlivé studium.

STRATEGIE DUCHA?

Peter Hocken: *Strategie Ducha?*, Karmeli-tánské nakladatelství, Kostelní Vydří, 1998, 271 stran.

PROKOP REMEŠ

Vztah starých lidových církví a nových křes-tanských hnutí vyvolává jedno z velkých napětí v současném křesťanském světě. Právě zde se mezi křesťany užívá často nej-drsnějšího obviňování a předpojatého nálep-kování. Ať už tím, že jsou probuzenecké sku-piny označovány jako sekty a jejich členové jako fanatici, nebo naopak tím, že o tradič-ních církvích se prohlašuje, že jsou mrtvé a odpadlické, a vysmívá se jejich liturgickým obřadům jako neživým rituálům.

Vztahem mezi tradičními církvemi a obrodnými proudy křesťanství se dlouhodobě zabývá i americký teolog a historik Peter Hocken. Hocken je celosvětově uznávaným odborníkem na letniční a charismatické hnutí a první polovina jeho studie *Strategie Ducha?* je vyhrazena historickému přehledu, který ukazuje rychlé šíření a rostoucí význam „proudů života“ ve světovém křesťanství. Religionistický popis evangelikalismu, hnutí svatosti, letničního a charismatického hnutí však nestojí v centru autorova zájmu. Peter Hocken si klade důležitější otázku: Stojí ob-rodná křesťanská hnutí vůči hlavním tradič-ním církvím v protikladu? Nejde ve skuteč-nosti o dvě božská poslání, o dva vzájemně se doplňující nástroje Božího působení ve světě?

Pro člověka, který se snaží porozumět dynamice současné náboženské scény, jde o otázku zásadní. Lidé v církvích nemohou nevidět, že probuzenecká hnutí jsou nadána mocnou vitalitou a jsou téměř ve všech částech světa nejrychleji rostoucí skupinou v křesťanství. Na druhou stranu letniční křesťané musejí často s překvapením při-pustit, že Duch svatý pracuje i v rámci lido-vých církví, které si zachovávají pravověrnost nejen ve svém vyznání Krista a Trojice, ale i v prosazování křesťanských mravních prin-cipů. Vždyť nejvytrvalejší odpor proti po-tratům, eutanazii a uznání homosexuality pochází vedle letničně-charismatického proudu například z římskokatolické cír-kve.

Mnozí křesťané budou mít problém připustit, že by tato situace představovala výzvu k přehodnocení vzájemných vztahů. Pro ně jsou ti druzí pouze odpadlíky nebo heretiky a jakékoliv jednání s nimi je ne-přijatelné. Ale pokud Duch svatý vane, jak

chce, spolehlivé rozlišování duchů vyžaduje odmítnutí jakékoliv předpojatosti a nálep-kování. Podle Hockena je to prostě tak, že člověk může být probuzeným křesťanem, a přesto současně i křesťanem hluboce zakot-veným ve své tradiční lidové církvi.

To může vzbudit překvapení, ale Hocken ve vztahu k probuzeneckým hnutím formu-luje ekumenický model založený na teologii dvou božských poslání: Poslání Syna (církev) a poslání Ducha svatého (probuzenecká hnu-tí). Tato dvě poslání jsou odlišná, protože Duch svatý a Syn jsou dvě odlišné osoby, ale jsou souhrnně propojena, protože Duch a Syn jsou jedním Bohem. Probuzenecké proudy jsou jako tepny, které přivádějí ži-votně důležitou krev pro organismus, ale nikdy se nemohou stát organismem samým. Tělo bez fungujících tepen nemůže přežít, ale tělo je více než souhrn tepen. Tak i každý probuzenecký proud zásadně přispívá k živému tělu Kristovu, ale žádné nahro-maďení probuzeneckých proudů nemůže nahradit církev, která vyrostla jako organické tělo z obou Zákonů a zachovala historickou kontinuitu díla svatého Pavla a dvanácti apoštolů.

Je historickým faktem, že tradiční církve Východu i Západu předávají Bibli z generace na generaci v nezměněné podobě, předávají Desatero, vyznání víry. Ale je současně prav-da, že tyto formy víry, nemají-li odumřít, musí být stále ožívovány Duchem svatým poslaným přímo z nebe. Hocken chápe, že přijmout tento způsob náhledu není snadné ani pro tradiční církve ani pro moderní prou-dy života. Jak stávající církve, tak i moderní hnutí vycházejí z představy, že výhradně oni jsou Bohem vyvolení, a je pro ně těžké při-pustit, že by z tohoto postoje měli činit po-kání před někým, koho vidí jako zavrženého. Přesto bez vzájemného vyznání vin a uznání dvojího poslání a obdarování nevidí Hocken v ekumenickém úsilí smysluplnou cestu vpřed.

Hockenova kniha je nejen religionistickou publikací, jež je určena pro všechny, kteří se zajímají o novou náboženskou scénu u nás, ale je současně teologicko-filozofickou reflexí, která představuje významný přispě-vek k porozumění a jednotě mezi křesťany různých církví a tradic. Je jen škoda, že cel-kový dojem kazí obvyklá bolest zahraniční literatury vydávané u nás - odbylý překlad. Ale Hockenova studie je natolik podnětným čtením, že i přes tento nedostatek se jí vyplatí přečíst od začátku až do konce.

SCIENTOLOGIE V ČECHÁCH SPÍŠE NEÚSPĚŠNÁ

JAN KOTRČ

Seminární práce z oboru metodologie sociologického výzkumu na Fakultě sociálních věd Univerzity Karlovy v Praze.

Před čtyřmi lety se jeden člen Scientologické církve v západní Evropě rozhodl řady této kontroverzní a mnohokrát kritizované náboženské organizace opustit. Odnesl si s sebou kopii kompletního seznamu „klientů“ Dianetického centra (pod tímto názvem Scientologická církev u nás vystupuje) v Českých Budějovicích za více než roční časové období. Začátkem tohoto roku se mi podařilo seznam získat.

Ačkoliv členové scientologické organizace v televizi mnohokrát opakují, že se její „technologie“ ve společnosti stále více šíří (viz slova tiskového mluvčího Vlastimila Špalka v pořadu TV Nova Na vlastní oči), z empirického výzkumu mezi více než čtvrtinou lidí na seznamu „klientů“, jenž čítal 233 jmen, vyplývá naprostý opak tohoto tvrzení. Správnější by bylo prohlásit, že se scientologie šíří v Praze a o expanzi v ostatních regionech České republiky se jen marně pokouší. Tuto marnost názorně ilustruje

naprosté fiasko několikaletého působení budějovického centra, jež - na rozdíl od pražského - bylo nuceno ukončit svojí činnost pro nedostatek finančních prostředků a následně vzniklé dluhy. Tyto a následující závěry vyplývají z tříměsíčního průzkumu populace, u níž se snažila Scientologie uspět se svou doktrínou.

Nedostatek klientů

Neúspěch propagační kampaně budějovického centra zřejmě nejlépe ilustruje skutečnost, že pouze jeden člověk z dotázaných nadále praktikuje scientologii a platí pražskému Dianetickému centru za nějaké kurzy. Respondenti identifikovali další tři lidi (co nejsou na seznamu), kteří se prohlašují za scientology nebo se scientologií sympatizují.

Během celých třinácti měsíců intenzivní propagace dianetiky (rozdávání desítek tisíc letáčků ve městě, lepení plakátů, pořádání propagačních akcí apod.) se budějovickému centru podařilo zaujmout pouhých 233 osob a z tohoto počtu přesvědčilo pouhých 43 lidí, že je pro ně prospěšné, aby si zaplatili dianetické nebo scientologické kurzy. Z tohoto malého počtu klientů však drtivá většina studia scientologie (Dianetiky) vzápětí zanechala a nechce s ní už mít nic společného.

Vysoká nespokojenost a nedůvěra

Na prvním místě mezi důvody k nespokojenosti se službami Dianetického centra v Českých Budějovicích stojí nezáměr klientů o jeho metody, který během studia některého z nabízených kurzů vznikl. Několik lidí shodně poznamenalo, že jim připadla scientologická doktrína jako pouhý nástroj manipulace a promyšlený způsob získávání peněz za nefungující služby. Těsně za nespokojeností stojí druhý důvod ukončení styků se scientologií: negativní mediální informace. Nedůvěra ke scientologii je třetí nejčastější odpověď na otázku, co klienty vedlo k rozhodnutí přestat navštěvovat Dianetické centrum.

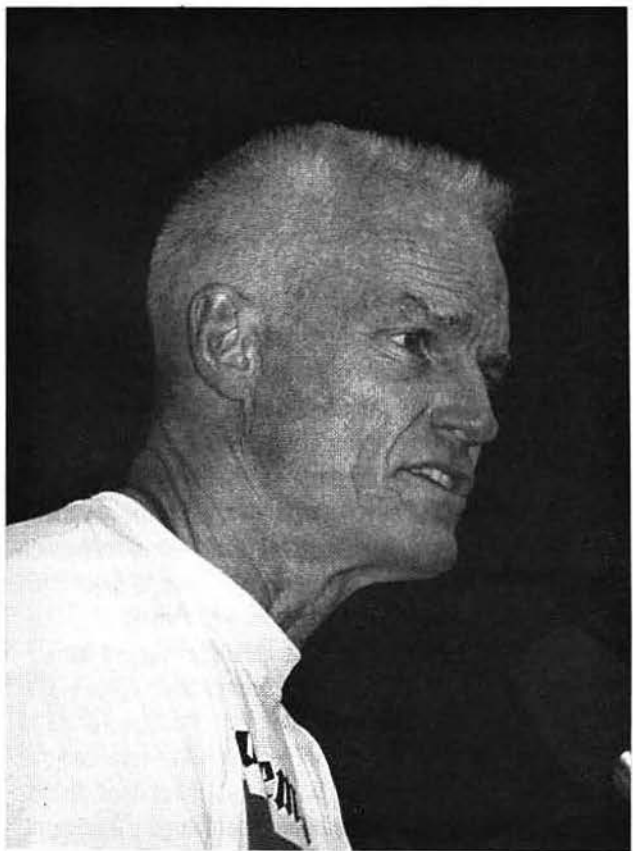
Problematická doktrína

Typickým klientem centra je student nebo čerstvý absolvent střední školy do 25 let s nepravidelnými příjmy do 4000 korun měsíčně. Zaměstnaní se stálým příjmem nad 7000 korun měsíčně a lidé vyššího vzdělání patří mezi klienty spíše zřídka. Totéž lze prohlásit o lidech, kteří si již založili rodinu. Z charakteristik klientů tedy vyplývá, že největší úspěch má scientologická doktrína mezi názorově nevyhraněnými lidmi s nižším společenským postavením, které je zjevně snazší přesvědčit jednoduchými argumenty a recepty na spásu. Avšak navzdory větším šancím scientologie uspět u této vrstvy lidí k žádnému dlouhodobému úspěchu nedošlo a všichni z nich (kromě jednoho) nakonec dospěli ke zjištění, které vedly posléze k vyjádření nespokojenosti. Z tohoto všeho vyplývá (i když nepřímě), že u vzdělaných lidí s kritickým myšlením a životními zkušenostmi má scientologická doktrína pramálo šancí i krátkodobě uspět.

Zajímavé momenty krachu centra

Mezi dokumenty, které před několika lety unikly ze Scientologické církve, bychom našli i sérii hlášení, které zaslala ředitelka budějovického centra každý týden do Dianetického centra v německém Hamburku, jež hrálo zřejmě úlohu nadřazené organizační buňky. Cílem výzkumu, jehož nejdůležitější závěry jsem v tomto textu uvedl, bylo především popsat jeho činnost očima klientů. Z tohoto důvodu jeho koncepce existenci zmíněných hlášení ignorovala. Jejich obsah však pomáhá vnést světlo do pozadí fungování této jihočeské scientologické odbočky. Dokazují existenci dluhů po krachu centra, odhalují důvody několikerého stěhování jeho prostor a je z nich mimo jiné zřejmé, že se scientologové pokoušeli prodat svoje „služby“ soukromým firmám, což se však nesetkalo s úspěchem. Z jedné zprávy dokonce vyplývá, že byla ředitelka centra za zpacování své vedoucí úlohy na nějaký čas ze Scientologické církve vyloučena.

Všechna tato fakta poskytují mnoho materiálu k přemýšlení. Proč došlo ke krachu scientologie v jižních Čechách, když své „zboží“ propagovala podobným způsobem jako mnoho jiných firem? Možná odpověď: V jeho kvalitě je onen příslovečný zakopaný pes.

Na příště: V tématu „Buddhismus v Čechách“ nemůže chybět zmínka o lámovi Ole Nydhalovi, představiteli buddhismu diamantové cesty.

Foto: Jan Kotrč.

práce studentů

V této rubrice vítáme názory a otázky čtenářů, došlé na adresu redakce: P. O. Box 73, 170 04 Praha 7, příp. na e-mail Společnosti pro studium sekt a nových náboženských směrů - vojtesek@zero.cz. Otázky v tomto čísle došly na internetovou adresu http://www1.osu.cz/k_katech/sekty.htm.

BYL JSTE NĚKDY V POKUŠENÍ STÁT SE ČLEMEM NĚJAKÉ SEKTY?

Není potřeba zakrývat, že jednotlivé náboženské sekty dovedou své učení předkládat velice lákavě. Když však studujete větší množství těchto skupin, ve skutečnosti na sebe vzájemně působí jako protilátky.

Vždycky, když se setkám s někým, kdo je např. nadšen svědky Jehovovými a jeho nadšení ve skutečnosti spočívá v tom, jak jsou velice slušní, zásadoví, jak jsou aktivní nebo jak chodí slušně oblečení (což jsou typicky nejčastější motivy sympatií k této organizaci), tak ho nabádám, ať se zkusí seznámit např. s mormony. Ti jsou stejně usměvaví, mají stejně vzorné obleky a v aktivitě si s nimi také nezadají. A přesto učí úplně něco jiného než jehovisté. Vyjde tak najevo, že tyto vnější projevy nesouvisí s jedinečností jejich víry, ale jsou spíše součástí image úspěšného dealera.

Před časem jsem byl na jedné světové konferenci, kam byli kromě badatelů pozváni i nejvyšší představitelé nejrůznějších náboženských skupin. Vzpomínám na jedno odpoledne, kdy bylo na pódiu zároveň sedm vysokých představitelů nejrůznějších náboženství - od scientologie, přes Rodinu a Soka Gakai až po hnutí Hare Kršna. Každý z nich představoval svoji víru tak sympaticky a tak inteligentně, že bych byl málem ochoten se k ní okamžitě připojit. Problém byl v tom, že všichni byli stejně milí a sympatičtí a přitom každý z nich propagoval úplně něco jiného. Jeden absolutní sexuální askezi, druhý úplnou volnost. Každý měl vypočten konec světa na jinou dobu a byl oddaný jinému spasiteli světa.

Při tomto odpoledni jsem si znovu uvědomil, že nejlepší obranou proti lákání některé z těchto skupin je začít se zabývat studiem několika skupin podobných.

JE VÁM NA NĚJAKÉ SEKTĚ NĚCO SYMPATICKÉHO?

Samozřejmě se dá na všem najít něco kladného. A tak i u náboženských sekt můžeme najít jednotlivosti, které nám mohou být sympatické. Často se může jednat i o prosté pochopení toho, na co původně sekta ve svém učení reagovala a z jakého prostředí vyšla.

Tak např. někdy s nadsázkou říkám, že kdybych žil v Americe, tak bych se asi stal svědkem Jehovovým. Totiž jenom ten, kdo pozná na vlastní kůži až náboženskou úctu Američanů ke státním symbolům, zbožnění funkce prezidenta nebo jejich šovinismus, pochopí, proč svědkové odmítají povstat při hymně nebo vzdát čest vlajce. Ten, kdo pozná, jak každé dítě v americké škole musí každé ráno rituálně zdravít americkou vlajku, může se sympatiemi pozorovat, jak děti svědků Jehovových zůstávají při tomto rituálu sedět.

Problém je v tom, že se však tyto zásady přenášejí bezmyšlenkovitě do jiných států a zemí, kde ztrácejí už svůj význam určité formy protestu. Přesto jsou pod dohledem vedení zcela rigorózně zachovávané.

KDO JSOU TO JEZIDOVÉ?

Jezidové jsou turecký kmen mluvící řečí podobnou kurmandštině. Odlišují se od svého okolí svým náboženstvím, v kterém můžeme vyzorovat prvky nejrůznějších náboženství: zoroastrismu (dualismus), židovství (jídlní předpisy), křesťanství nestoriánského typu (křest, eucharistie), islámu (obřizka, posty, oběti) aj. Kromě toho uctívají slunce a měsíc a zvláště během povinné pouti (15.-20. září) i svaté prameny a stromy.

Bůh je pro jezidy pouze stvořitelem světa a dnes již nezasahuje do jeho běhu. Vykonavatelem boží vůle je pak Melek-Taus (Anděl Páně), který je vlastně bohem v ptáčím podobě a jeho sošky z bronzu nebo oceli jsou typickým prvkem tohoto náboženství. Vedle něj jsou pak ještě uctíváni Šejch 'Adi a Jezid, kteří se pomocí stěhování duší dopracovali k božství a tvoří s Melek-Tausem trojici.

Jezidové mají dvě svaté knihy: Kitab-i-Dželva (Kniha zjevení), kterou napsal Šejch 'Adi (+1160), a Masaf-Raš, sepsanou mystikem Hasanem el-Basrí. Pro jezidy jsou dále

typické kuličky hlíny z hrobu Šejcha 'Adi, používané jako amulet i lék. Symbolem jezidů se stala i modrá barva. Jezidové zažili mnohá pronásledování od Kurdů i turecké vlády. Jsou známi svojí pracovitostí i vysokou morální úrovní. Sami se nazývají Daseni (pl. Davasen).

VŠIML JSEM SI, ŽE SE NÁZORY NA „SEKTY“ I MEZI BADATELI VELICE LIŠÍ. JAK JE TO MOŽNÉ?

Badatelé v tomto oboru se nejen u nás, ale i ve světě polarizují do dvou extrémních skupin. Jedni mluví o sektách velice odborně, píší složité vědecké články plné cizích slov a neprůhledných obrátů, a přitom si pletou mormony s moonisty a Sri Chinmoye se Sri Mataji. Druhou skupinu tvoří ti, kteří mají spoustu praktických poznatků, ale protože cítí jejich nebezpečí, vyčerpávají svoji energii namísto vědeckých prací populárními články, přednáškami na školách a vystoupeními v televizi. Cítím toto rozdělení jako velkou újmu tohoto oboru a přál bych si, aby se co nejvíce badatelům podařilo propojit skutečné poznání těchto skupin s vědeckým přístupem a zpracováním fakt.

Nebezpečím zkoumání sekt je i to, že se někteří badatelé naivně domnívají, že nejlepší informace dostanou přímo „u zdroje“, tedy od samotné sekty. Žel tomu tak není. Je typické, že právě tyto skupiny se snaží samy o sobě na venek vytvořit jiný obraz, než jaké skutečně jsou, a jistá učení a praktiky skrývají a sdělují je jen svým zasvěceným a prověřeným členům. Cesta „ke zdroji“ při studiu sekt většinou vede přes získání a četbu vnitřních materiálů a instrukcí skupiny, přes svědectví těch, kteří touto skupinou prošli, a někdy i přes vlastní zážitky při akcích příslušné organizace.

A abych nezmiňoval jen samé nevýhody studia sekt, musím zmínit i jednu nespornou přednost: Díky tomu, že jsou tyto organizace většinou mezinárodní a přitom zcela centralistické a pevně ovládané z jednoho ústředí, jsou zpravidla ve všech zemích úplně stejné a pracují podle stejných pravidel. To má za následek nespornou výhodu v tom, že když jeden badatel popíše spolehlivě např. způsob práce a praktiky scientologů v jeho zemi, máte téměř jistotu, že takto bude tato organizace pravděpodobně fungovat u nás.

Odpovídal Tomáš Novotný

PROPSY

ČASOPIS PRO MODERNÍ PSYCHOLOGII

VŠECHNO,
CO JSTE KDY CHTĚLI VĚDĚT
O PSYCHOLOGII

Ukázkové číslo časopisu PROPSY žádejte na adrese: PORTÁL, Klapkova 2, 182 00 Praha 8

Zatímco jiné publikace na téma sekt a nových náboženských směrů, které dosud vyšly v češtině, jsou překlady cizojazyčných děl nebo vycházejí ze zahraničních zkušeností, tato kniha popisuje, jaké skupiny působí dnes a tady. Nalezneme v ní jejich kontaktní adresy a jména českých představitelů, názvy publikací, které vydávají, symboly, portréty zakladatelů i úryvky ze spisů.

Kniha obsahuje informace o právním postavení církví a náboženských společností v ČR, kapitolu o pojmu „sekta“, podrobnější popis 19 netradičních směrů, kapitolu o hnutí Nového věku (New Age) i zamyšlení nad možnostmi prevence negativních jevů, s nimiž se můžete v této oblasti setkat.

144 stran formátu A5, obrazová příloha, cena 120,-. K dostání u knihkupců či přímo v nakladatelství Dingir, P.O.Box 73, 17004 Praha 7, tel. / fax (02) 806 276.

 DINGIR

Zdeněk Vojtíšek

**Netradiční
náboženství
u nás**